

Profetul Țefania

Capitolul 3

3:1-8 – Împotriva Ierusalimului

Deși în acest pasaj nu se menționează nici Iuda, nici Ierusalimul, sunt mai multe detalii în text care ne arată că profeția e rostită împotriva cetății Ierusalimului. În v.2 ni se vorbește despre Dumnezeuul său, iar în v.3 despre preoții care pângăresc lucrurile sfinte și calcă Legea, iar v.8 precizează că Domnul va mistui toată țară cu focul geloziei Lui (compară cu 1:18).

Observăm totuși că profetul trece discret de la căderea cetății Ninive la căderea cetății Ierusalimului. Într-adevăr finalul cap.2 vorbește despre o cetate și începutul cap.3 tot despre o cetate. Nici nu ne dăm bine seama când Țefania trece de la Ninive la Ierusalim. De ce această procedură profetică? În primul rând Țefania vrea să susțină că judecata care se va abate peste Neamuri se va abate la fel de aprig și peste poporul Domnului. Astfel tabloul din cap.2 este completat astfel:

- Judecata va veni peste Filistia, în Canaan,
- Apoi și peste vecinii lui Israel,
- Apoi și peste capătul pământului (Etiopia), apoi și
- Peste cel mai puternic popor, și apoi
- Peste ÎNSUȘI poporul Domnului (cap.3a)

Țefania insistă pe faptul că nimeni nu va fi cruțat în ziua judecății și că nimeni și nimic nu va putea aduce izbăvirea în ziua judecății, nici capătul pământului, nici armatele și zidurile puternice, dar nici apartenența la poporul Domnului și nici faptul de a locui în Ierusalim, lângă Templu. Nici nu ne dăm seama cum judecata care cuprinde pământul se revarsă și peste Iuda. Domnul nu oferă lui Iuda un statut special sau vreo scutire în ziua judecății. Ea este judecată împreună cu celelalte neamuri. Ierusalimul va cădea la fel ca Ninive, pentru că a ajuns să fie o cetate păcătoasă ca Ninive. Trecerea discretă de la Ninive la Ierusalim este tulburătoare. Ierusalimul este ca o cetate păgână pe care Domnul o va judeca fără milă. Între Ierusalim și Ninive nu găsim vreo deosebire. Doar faptul că Ierusalimul este și mai vinovat căci a călcat în picioare mai multe revelații din partea Domnului decât Ninive.

În Ierusalim toate valorile sunt răsturnate. Cetatea, deși poartă Numele Domnului nu se încrede în Domnul și nu se apropie mereu mai mult de Domnul. Ea nu este plină de prezența Domnului. Dimpotrivă ea este plină de spurcăciune și asuprire. Idolatria are consecințe morale.

Răul idolatriei se oglindește în relațiile din cetate. Acestea nu sunt împodobite cu iubirea lui Yahweh, ci cu asuprire, răutate și nedreptate. Căpeteniile cetății nu urmează exemplul lui David și nu folosesc puterea primită pentru a sluji poporul, ci pentru a asupri poporul. Judecătorii nu fac dreptate ci calcă nedreptatea pentru propriile lor interese, pentru a-și mări averile. Proorocii nu confruntă poporul cu starea lor păcătoasă, ci vestesc pacea când nu este pace. Ei profetesc pentru a gădili urechea poporului. Ei validează starea păcătoasă a poporului și vestesc binecuvântări din partea Domnului în pofida păcatelor lor cumplite împotriva Domnului. Preoții completează acest tablou sinistru al morții spirituale. Preoții pângăresc lucrurile sfinte, nu respectă legile Domnului. Ei care ar trebui să reveleze poporului sfințenia lui Dumnezeu prin respectarea orânduinelor de la Templu, tocmai ei sunt cei care încalcă Legea și vestesc poporului un Dumnezeu mai puțin sfânt care acceptă fărâdelegea și sărbătoarea la aceeași masă. De vreme ce LIDERII națiunii sunt compromiși nu este de mirare că întreaga cetate este spurcată și plină de asuprire. Ca și în cap.1 Țefania insistă pe ROLUL liderilor în cetate, pe influența și impactul acestora. Din pricina lor, s-a umplut cetatea și țara de fărâdelege. Acest mesaj nu este rostit întâmplător. Cel vizat este Iosia. Dacă liderii au umplut țara cu spurcăciune, tot ei o pot și curăți! Se pare că Iosia este cercetat de profeția lui Țefania și folosește poziția de lider a națiunii pentru a curăți națiunea. Iosia folosește puterea primită în propriul său interes și confort. El își complică enorm viața prin reforma pe care o inițiază. Își ridică în cap ceilalți lideri compromiși ai națiunii, amenințarea Asiriei, tulbură un popor idolatru și stârnește și împotrivirile demonice asupra lui. El folosește puterea primită pentru a sluji, pentru a curăți. El folosește puterea primită în defavoarea confortului și a siguranței personale. Ce contrast între ceilalți lideri ai poporului și Iosia!

Un alt lucru pe care Domnul îl reproșează Ierusalimului este încăpățânarea, îndărătnicia, faptul că nu ascultă de nici un glas, că nu ia seama la mustare. Cetatea este atât de mândră, atât de sigură pe ceea ce știe, pe teologia ei, pe căile ei, încât respinge cu dispreț toate muștrările Domnului rostite prin diverși profeți sau prin diverse situații. Ea nu ascultă de NICI UN GLAS. Domnul a vorbit cetății în multe rânduri și prin felurite chipuri. Dar ea nu a luat seama la NICI UN GLAS. Domnul a vorbit cetății și prin nimicirea altor neamuri și a altor cetăți (v.6). Domnul a vestit prin profeții Săi pedepsirea din pricina PĂCATULUI și a altor neamuri și cetăți. Multe din aceasta au fost distruse ÎNAINTE de pedepsirea finală a Ierusalimului. Mesajul era clar. Domnului pedepsește FĂRĂDELEGEA (în care trăia și Ierusalimul), și nimeni și nimic nu poate izbăvi pe om dinaintea judecății divine. Dacă și Ninive a fost nimicită, de ce nu ar fi nimicit și Ierusalimul? Căci aceiași profeți care au anunțat căderea surprinzătoare a capitalei Asiriene au anunțat și căderea Ierusalimului! Aceste judecăți istorice ale Domnului ar fi trebuit să aducă teama de Domnul în inima Ierusalimului și să-l facă să ia seama la muștrare (vezi v.8). Domnul nu doar a rostit niște vorbe inetersante prin profeții Săi, ci a rostit judecăți istorice care s-au împlinit întocmai sub ochii lui Iuda. Iuda ar fi trebuit să ia seama și să se teamă de Domnul. Măcar dintr-o frică de judecată să se fi apropiat de Domnul, dacă nu din iubire și încredere. Căci apoi prin apropierea de Domnul ar fi cunoscut și iubirea Sa și ar fi căpătat încredere în El. V.7 ne arată cât se poate de clar că totuși Domnul care vrea să nimicească tot pământul și tot Iuda, NU

VREA totuși să facă acest lucru. În inima Sa este și glasul îndurării. El nu ar vrea să pedepsească pe Iuda. Ar vrea ca acesta să se căiască ca să îl poată cruța. Domnul iubește mai mult mântuirea decât judecata. Dar Iuda nu doar a greșit. Iuda s-a cufundat în păcat, a perseverat în păcat, și a călcat cu nerușinare în picioare TOATE muștrările Domnului. Iată răspunsul lor la muștrarea Domnului: *s-au grăbit să își strice TOATE faptele!* După auzirea muștrării au devenit și mai răi, și și-au stricat TOATE faptele. Și au făcut acest lucru ÎN GRABĂ. Cum să nu-i pedepsească Domnul?

În tot acest tablou întunecat al fărădelegii Ierusalimului apare v.5. Cetatea e plină de fărădelege și nedreptate DAR:

- Domnul este fără prihană în mijlocul ei. El nu face nici o nelegiure; în fiecare dimineață El Își scoate la lumină JUDECĂȚILE, fără să înceteze vreodată; dar cel nelegiuit nu știe de rușine.

Este surprinzătoare expresia: *Domnul este fără prihană în mijlocul ei.* Dar la ce se referă? Desigur nu Domnul a umplut cetatea de nedreptate, ci oamenii din ea. Desigur Domnul nu aprobă, nici nu susține nedreptatea din cetate. El nu este părtaș la ea. El nu face nici o nelegiure, El nu participă la nici o nedreptate din cetate, și nu calcă nici o lege. Este un contrast izbitor între liderii cetății care calcă zilnic dreptatea în picioare și Domnul care nu face NICI O NELEGIUIRE. Dar cum ar putea face Domnul vreo NELEGIUIRE? Și totuși El îngăduie NEDREPTATEA din cetate! Cum poți îngădui ca nedreptatea să se facă în cetate și totuși Tu să te declari 100% DREPT? Și mai mult decât atât, ce înseamnă că El Își scoate la iveală JUDECĂȚILE în FIECARE dimineață? Nu sunt întrebări ușoare. Iată că Domnul nu Se declară fără prihană în mijlocul Ierusalimului doar prin NEPARTICIPARE, în sensul că NU FACE nici o nelegiure, că nu susține, nu aprobă, nu validează nedreptățile liderilor cetății. Dar El este neprihănit și prin PARTICIPARE, prin ACȚIUNE, căci în fiecare zi își scoate la iveală judecățile Sale drepte. Și face acest lucru neconștient, fără încetare, fără să obosească. Dacă judecătorii cetății încălcau legea și făceau și nedreptăți, iată că Domnul în mijlocul ei, nu încălcă nici o lege dar face și dreptate în fiecare zi. Dar cum poți să susții că Tu faci dreptatea în fiecare zi când cetatea e plină de nedreptate? La ce se referă acele JUDECĂȚI drepte pe care Domnul le scoate la lumină în FIECARE dimineață?

Romani 1 pare să răspundă la această întrebare. În Romani Pavel insistă că mânia lui Dumnezeu se descoperă (acum și aici, ÎN PREZENT) împotriva ORICĂREI nelegiuiri și necinstiri a lui Dumnezeu. Deci judecata nu are doar o dimensiune viitoare, ci și UNA prezentă. Iar judecata prezentă a Domnului este PERMANENTĂ și se manifestă împotriva ORICĂREI fărădelegi. Deci nu doar împotriva fărădelegilor mai grave sau doar împotriva unor fărădelegi. Mânia lui Dumnezeu se revărsa în fiecare dimineață asupra Ierusalimului cu mult timp înainte de judecata istorică din anul 586. Dar CUM se manifestă această MÂNIE lentă a lui Dumnezeu? Cum se manifestă ea în fiecare dimineață? Cum a fost judecat Ierusalimul în fiecare zi vreme de

zeci de ani ÎNAINTE de nimicirea lui fizică? Tot Pavel ne explică: mânia lui Dumnezeu se manifestă în sensul că Domnul se îndepărtează mai mult, lasă și mai mult inima omului în voia minții ei blestemată, lasă și mai mult ca viața aceluia om să se cufunde în păcate și mai mari și mai adânci, lasă ca inima să se umple cu mai multe minciuni, lasă mai mulți demoni să chinuie și să lege în lanțuri grele acel suflet. În plan spiritual mânia Domnului se manifestă acum și aici peste fiecare om în fiecare zi. La fel se manifestă și binecuvântarea Sa. Sufletul omului este mai curățit, mai vindecat, adus mai aproape de Domnul. Dacă judecata istorică, vizibilă întârzie, dacă manifestările vizibile ale judecăților Sale nu se declanșează la fiecare nelegiuire a omului, în plan spiritual lucrurile stau cu totul altfel. Nelegiuirile se adaugă peste sufletul uman făcându-l mai greu și cufundându-l și mai adânc în întuneric, în împietrire, în nefericirea înstrăinării de Domnul și în chinurile aduse de păcat. Dar desigur această judecată spirituală permanentă interferează și cu planul vizibil. Am discutat cu alte ocazii că păcatele noastre atrag către DESTINUL nostru contexte CAPCANĂ care să ne cufunde și mai mult în păcat, minciună și nefericire, și de asemenea atrag OAMENI capcană prin care cel rău să ne lege și mai mult. Dimpotrivă, ascultare noastră de Domnul atrage contexte de har în care să putem crește mai mult în Domnul și vase ale harului care să ne ajute în apropierea noastră de Domnul. Contextele de har pot lua și forma unor contexte dificile, de încercare spre curățire. Și vasele harului pot lua și ele forma unor prigonitori care vor fi uneltele prin care Domnul va modela și mai mult chipul Său în noi. Trebuie să precizăm că atât în cazul celui nelegiuit cât și în cazul celui neprihănit intervine variabila credințioșiei umane. Dacă cel rău înțelege PEDEAPSA și se abate de la calea lui cea rea, atunci Domnul poate îndepărta contextele și persoanele CAPCANĂ din viața lui sau le poate transforma pe acestea din unelte ale pedepsei în unelte ale vindecării inimii aceluia om. De asemenea, dacă cel neprihănit se mândrește și se abate de la Domnul atunci contextele și persoanele harului pot fi îndepărtate din destinul său sau contextele și persoanele dificile dar vindecătoare vor deveni uneltele pedepsei prin care acea inimă va fi adâncită în păcat și întuneric.

Da, Romani 1 ne explică faptul că deși judecata vizibilă, directă nu se manifestă mereu și adesea e amânată, judecata spirituală a Domnului (care desigur interferează cu planul fizic) se manifestă MEREU, acum și aici. Și în acest plan cel ce păcătuiește mai mult este pedepsit mai mult, cel ce păcătuiește mai puțin este pedepsit mai puțin, iar cel credincios este răsplătit exact după credința lui. Dacă în planul fizic, vizibil e nevoie să AȘTEPȚI momentul judecății istorice sau finale, pentru ca să te consideri răzbunat sau să te bucuri că ți s-a făcut dreptate, în planul spiritual NU E NEVOIE de această așteptare. Cel ce îi face rău este judecat acum și aici, iar alegerea credinței tale e răsplătită acum și aici. Nu e nevoie deci de nici-o așteptare și de nici-o reabilitare. E nevoie doar să ai ochii deschiși și să vezi cum Domnul ÎN FIECARE dimineată Își socotește la iveală atât răsplătirile Sale cât și judecățile Sale. Domnul este atent la fiecare păcat al fiecărui om, la fiecare pas al credinței al fiecărui credincios, și în funcție de acestea HOTĂRĂȘTE în FIECARE ZI ce să se ÎNTÂMPLÉ în destinul fiecărui suflet al planetei. Îngerii și demonii nu lucrează de capul lor. În fiecare dimineată primesc de sus, din cer AGENDA zilei

pe care trebuie să o respecte întocmai și această AGENDĂ este 100% dreaptă pentru fiecare suflet în parte. Zilele nu se repetă și nu sunt monotone. De asemenea, viitorul unui om, destinul cuiva nu este bătut în cuie. Alegerile bune deja pun în mișcare binecuvântări care încep să se miște către noi. Dar acestea vor ajunge în toată plinătatea lor la noi doar dacă vom persista în alegerile noastre bune; de asemenea, alegerile noastre greșite deja pun în mișcare capcane care vin către noi cu furie și nemiloase. Dar dacă ne vom căi, le vom opri în loc. Fiecare gând, fiecare atitudine, fiecare șoaptă, fiecare gest este cântărit cu precizie maximă de Dreptul Judecător care va DECIDE ce ni se va întâmpla MÂINE, poimăine, ÎN FUNCȚIE de inima noastră. În acest plan nu este TĂCERE sau ÎNTÂRZIERE din partea Domnului, nici din partea judecăților Sale și nici de partea RĂSPĂTIRILOR Sale. Ne aducem aminte de Iosif. Iosif nu s-a răzvrătit față de Domnul când a fost vândut de frații Săi. Dar nu a trebuit să aștepte 13 sau 20 de ani până când Domnul avea să-l mângâie și să încurajeze credința cu răsplătirile Sale. Domnul era deja la lucru în inima lui Iosif, mângâindu-l prin Duhul, curățindu-l, dăruindu-i minunate descoperiri despre Domnul, despre slava Sa, despre planurile Sale. Înălțarea la curtea lui Faraon a venit ca un MIC BONUS și ca o nouă oportunitate de SLUJIRE, ca o nouă provocare dificilă prin care avea să se apropie mai mult de Domnul, singura răsplată a inimii sale. Dacă ne gândim că Isaac a fost răsplata lui Avraam pentru anii săi de credință și așteptare nu am înțeles NIMIC. Domnul i-a descoperit lui Avraam încă din Gen.15 că El este singura Sa răsplată cea foarte mare. Isaac a venit ca un bonus, ca o mângiere vizibilă. Dar în anii de dinainte Domnul deja lucra în fiecare zi la inima lui Avraam curățind-o, aducând-o mai aproape de El, dezvăluindu-i tainele Sale. Nașterea lui Isaac a venit ca o nouă provocare, dar și ca un context prin care Avraam a putut să vadă și mai bine slava și puterea Creatorului. Nu Isaac, ci slava Domnului revelată prin Isaac a fost o NOUĂ răsplată în cunoașterea Domnului pentru inima credincioasă a lui Avraam. Să ne amintim și de David. Nu înălțarea sa ca împărat a fost răsplata sa pentru anii grei de mare credincioșie din timpul prigoanei lui Saul. Dacă vom citi cu atenție psalmii și mai ales psalmii mesianici, vom înțelege că în această perioadă când era prigonit, Domnul îi dăruia din ce în ce mai multe descoperiri și revelații despre Sine și despre Mesia. David trecea prin diferite contexte de prigoană. Sufletul său se adâncea într-o adâncă groapă a suferinței. Și acolo, în acea groapă, Domnul se apropia de el și îi șoptea: *pe aici va trece și Mesia!* Și David se minuna, se îmbărbăta, și mai scria un psalm mesianic în care revela zbaterele, suferința, dar apoi și bucuria și înălțarea inimii lui Mesia! Acestea au fost răsplătirile pe care le-a primit David. Înălțarea ca împărat a fost un MIC bonus, o manifestare vizibilă a binecuvântării, o nouă oportunitate de slujire, un NOU CONTEXT dificil și plin de provocări prin care avea să crească în Domnul. Desigur înălțarea sa avut și un rol vindecător pentru Israel. Israel era bătut de duhul lui Saul, care trăia pentru sine, și se alipise atât de mult de lumea de acum, încât Îl părăsise pe Domnul. Viața lui David este un exemplu opus. David continuă să caute pe Domnul chiar dacă nu primește NIMIC de la această viață DECÂT nedreptate, suferință, prigoană. Dar poporul vede și FINALUL poveștii. Saul moare sub pedeapsa Domnului și David e înălțat ca Împărat. Dar mai important decât ATÂT poporul vede CE FACE DAVID după ce e ÎNĂLȚAT ca ÎMPĂRAT: El nu se răzbună pe Saul și slujitorii lui, ci compune un cântec de jale pentru Saul și se poartă cu bunătate față de foștii săi

prigonitori. David nu se repede să PUNĂ mâna pe Împărăție. Ci se suie smerit la Hebron. Acolo Iuda îi cere să domnească peste ei. David acceptă. Dar nu pune mâna pe tot Israelul. Ci lasă lucrurile în mâna Domnului. De-abia după 7 când tot Israelul îl roagă să domnească peste ei, David acceptă. Saul a călcat legea și s-a ținut cu toată ființa de tron chiar când Domnul l-a lepădat. Cât de diferit este David. Și David nu vede înălțarea sa ca împărat ca o compensație pentru anii când nu a avut NIMIC. În acei ani în care era prigonit ca un câine de Saul, David a CĂUTAT mereu mai mult Fața Domnului! (vezi Ps.27). Și Domnul a fost răsplătirea, mângâierea și protecția sa. David nu este plin de frustrări nevindecate când e înălțat ca împărat. El nu pune mâna cu POFTĂ pe împărăție ca cel care nu a mâncat nimic 10 ani și acum are parte de un mare OSPĂȚ. Nu, dimpotrivă, sufletul lui David este liniștit și potolit (vezi Ps.131). El nu își dorește, nu tânjește să devină împărat. Domnul îi este de-ajuns. Tronul este pentru el DOAR o oportunitate de slujire, un lucru care-i va COMPLICA viața dar care va putea sluji pe mulți. De aceea, la chemarea și porunca Domnului, acceptă smerit și fără teama tronul. Și David nu adună bogății, armate, nu face mari ospete, nu pedepsește pe prigonitorii lui. David merge pas la pas cu Domnul. David slujește poporul Domnului. David nu folosește puterea și darurile primite pentru sine, ci pentru ceilalți. David NU COMPENSEAZĂ anii de așteptare prin DOMNIA SA! David nu avea ce compensa. El se considera DEJA cel mai fericit om de pe pământ, căci Domnul îi revelase slava Lui și tainele Sale despre suferințele lui Mesia. Ceva mai mult nu putea fi! Tronul e un foarte MIC bonus pe lângă aceste răsplăți. Tronul era un dar pentru slujirea altora. Primirea tronului avea o semnificație mesianică și un rol în planul lui Dumnezeu. David a învățat în acei ani să nu AȘTEPTE tronul și rezolvarea fizică a problemelor sale, ci a învățat să aștepte doar pe Domnul, o nouă descoperire din partea Sa, o nouă șoptă. Și aici Domnul răspunde PROMPT și NU ÎNTÂRZIE, căci în fiecare zi și în fiecare săptămână judecățile și răsplățile sale sunt scoase la iveală FĂRĂ să înceteze VREODATĂ! Iată ce ne spune David:

- Voi cânta bunătatea și dreptatea: Ție , Doamne, Îți voi cânta. Mă voi purta cu înțelepciune pe o cale neprihănită. **CÂND vei veni la mine?** Voi umbla cu inimă neprihănită în mijlocul casei mele...(Ps.101:1-2)

Observăm că David are AȘTEPTĂRI în relația sa cu Domnul. Dar nu are așteptările lui Iov. Căci primii ani de viață însemnaseră o prigoană cumplită în pofida faptului că-l slujise pe Domnul. El nu aștepta de la Domnul o viață liniștită și fără probleme. Nu aștepta binecuvântări pământești. Ci el aștepta pe DOMNUL ÎNSUȘI. Aștepta MAI MULT din Domnul. David știa că nu greșește dacă DOREȘTE pentru sine mai mult din Domnul. El știa că dacă Domnul nu va veni din nou la el să-i descopere noi taine din El, sufletul său se va ofili, iubirea sa de Domnul se va stinge, slujirea sa pentru poporul Domnului va avea de suferit, iar vrăjmașul îl va răpune. Avea nevoie disperată mereu de mai mult din Domnul; toate revelațiile mesianice pe care le primise DEJA nu erau îndeajuns! Da, nu erau îndeajuns! David avea mereu nevoie de MAI MULT din Domnul. Căci a înțeles că DOAR AȘA poate frânge fiara egoismului și poate trăi FRUMOS pentru Domnul și poporul Lui! Iată de ce David a fost numit om după INIMA lui Dumnezeu. El nu avea nevoie ca Domnul să îi facă dreptate sau să-l răsplătească altfel, în plan

vizibil. El nu avea nevoie de reabilitări sau de compensații. Căci sufletul său vedea cu claritate că Domnul este fără prihană în lume. El nu face nici o nelegiuire; și ÎN FIECARE dimineață, El Își scoate la lumină judecățile, fără să înceteze vreodată!

Și toate aceste pedepse și judecăți spirituale permanente (care interferează desigur cu planul fizic, vizibil) au în spatele lor COMORI mult mai mari și eterne, fie de slavă, fie de mânie. Cu alte cuvinte, revelația despre suferința lui Mesia pe care David a primit-o într-un moment al prigoanei sale are în spate o revelație mult mai mare și eternă despre slava Domnului pe care David o va cunoaște și explora la învierea din morți! De asemenea, chinul pe care l-a avut sufletul lui Saul după ce a fost lepădat de Domnul are în spate un chin mult mai mare și etern pe care Saul îl va explora o veșnicie la judecata de apoi. Răsplățile spirituale din viața de acum au fost suficient ca să mângâie, să aline și să ferească inima lui David, să facă din cel prigonit de popor cel mai fericit dintre oameni. Cu toate acestea, acesta este doar un PUȚIN, doar un ÎNCEPUT foarte TIMID din răsplătirile Domnului. Esența răsplătirii de fapt nici NU A ÎNCEPUT în viața lui David.

Doar încă un gând despre David. Exemplul său COMPLET a adus VINDECAREA în inima poporului bânuită de iubirea de lumea de acum din inima lui Saul. E important ce a făcut David ÎNAINTE să fie înălțat dar și DUPĂ ce a fost înălțat ca împărat. Înainte să fie înălțat ca împărat a perseverat în a căuta pe Domnul, fără să aștepte cu disperare vreo altă înălțare sau izbăvire. După ce a fost înălțat nu și-a alipit inima de înălțare cu pofta ce izvorăște din frustrare, și nu s-a alipit de darurile primite, ci a continuat să caute pe Domnul și a folosit darurile pentru slujirea altora. Poporul a văzut că David nu s-a mulțumit cu înălțarea, ci a continuat să caute pe Domnul. El nu a slujit deci pe Domnul pentru înălțare, ci pentru Domnul Însuși. De asemena poporul s-a simțit slujit de David. A priceput că tronul e doar o oportunitate dificilă de slujire. Și astfel inima poporului a fost abătută de la calea afirmării a lui Saul și atrasă de calea slujirii a lui David. Când David a fost înălțat nu a spus: ÎN SFÂRȘIT!... căci Domnul era deja cu el. Dar a văzut în înălțare nu un context în sine, ci un context nou prin care să caute Fața Domnului de care se bucura deja nespus!

V.8 readuce din nou imaginea judecății totale din cap.1. Domnul Își va vărsa urgia peste toate neamurile, inclusiv peste Iuda. Iuda va fi judecat împreună cu celelalte neamuri. Astfel judecata neamurilor din cap.2 insistă pe mânia aprinsă a lui Dumnezeu care va cuprinde tot pământul, inclusiv țara lui Iuda. Dar ce este uimitor este ce urmează DUPĂ v.8. Într-adevăr, absolut neașteptat după v.8 urmează ultima profeție din carte, profeție plină de lumină și speranță.

3:9-20 – Neamurile și rămășița lui Israel proslăvind Numele Domnului pe întreg pământul

Această profeție începe cu un *ATUNCI*. Atunci când? Atunci când se va împlini v.8, adică atunci când Domnul va strânge neamurile ca să Își verse urgia peste ele și când toată țara

va fi mistuită de focul geloziei Lui! Deci ATUNCI la judecata pământului sau imediat DUPĂ judecarea tuturor neamurilor, Domnul va face următoarele lucruri:

- Va da popoarelor buze curate ca TOȚI să cheme Numele Domnului ca să-i slujească într-un gând.
- Dincolo de râurile Etiopiei Îmi vor aduce daruri de mâncare închinătorii Mei, obștea Mea cea risipită.
- Israel nu va mai avea nevoie să roșească deoarece Domnul va scoate din mijlocul lui pe cei trufași și Israel nu se va mai îngâmfă pe muntele Său cel sfânt.
- Domnul va lăsa în mijlocul lui Israel un popor mic și smerit care se va încrede în Numele Domnului.
- Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare.
- Israel va paște, se va odihni și nimeni nu-i va mai tulbura.

Iată că DUPĂ judecată, pe pământ vor rămâne doar cei neprihăniți atât dintre Neamuri cât și din Israel. Aceștia nu vor mai păcătui, ci vor sluji doar Domnului și nu va mai fi nimeni care să-i tulbure. Dar cine sunt aceștia, de vreme ce Domnul va judeca toate neamurile și va nimici tot Israelul? Înseamnă că va fi o rămășiță atât dintre Neamuri cât și din Israel, o rămășiță CREDINCIOASĂ care va fi cruțată în ziua judecății ca și Noe. Ea va rămâne pe pământul curățit de judecată, unde vor trăi doar în ascultare de Domnul și unde nu va mai fi nici un om rău și nici nimeni care să-i tulbure. TOȚI vor sluji Domnului într-un gând și nimeni nu va mai face răul. Dar cum e posibil acest lucru? Și când se va împlini acest lucru?

După reforma lui Iosia, Domnul nu a adus un nou potop pe pământ. A adus în schimb o judecată istorică peste toate popoarele din bazinul mediteranean, inclusiv peste Iuda. Dar nu au pierit toți. O rămășiță din Israel a supraviețuit. Chiar și rămășițe ale celorlalte neamuri au supraviețuit. Dar nu erau toți neprihăniți și nu au slujit apoi toți Domnului într-un gând. În mod cert judecata istorică a Neamurilor din acea vreme prefigurează judecata finală. Dar după această judecată finală, pământul e plin doar de oameni neprihăniți care îl umplu de slavă. Iată că planul inițial al Domnului din grădina Edenului de a umple pământul cu oameni neprihăniți se va împlini. Aceasta înseamnă că prin credincioșia rămășiței, Mesia va intra în istorie și va zdrobi capul Șarpelui, va face ispășirea păcatului și va aduce mântuirea cea veșnică pentru cei ce se întorc la Domnul din toată inima lor. Țefania prevede supraviețuirea rămășiței credincioase în istorie, împlinirea planurilor Domnului prin Mesia, și sfârșitul glorios al istoriei. În mod cert acest final surprinzător al cărții ce contrastează cu începutul întunecat din cap.1 e posibil din pricina RĂMĂȘIȚEI introdusă în cap.2:1-3, și din pricina lui MESIA. Rămășița credincioasă și

Mesia, iată secretul biruinței Domnului asupra Șarpelui, iată cheia biruinței finale a lui Dumnezeu în istorie.

Revelația din Noul Legământ ne explică mai bine cum anume se va împlini această surprinzătoare și luminoasă profeție din Țefania. În momentul revenirii Domnului pentru a judeca tot pământul va fi o rămășiță credincioasă atât dintre Neamuri cât și din Israel. Aceasta va fi strânsă, răpită la cer înainte de venirea judecății. Judecata va nimici tot ce este rău pe pământ, chiar pământul întreg. Va fi făcut un pământ nou și un cer nou. Cei strânși la cer vor primi trupuri de slavă, iar rămășița credincioasă din istorie care a murit înainte de momentul judecății finale va învia din morți în trupuri glorificate. Preschimbați într-o natură nouă și așezați într-o creație preschimbată, ei NU VOR mai păcătui, nu vor mai face nici o nelegiuire, ci vor SLUII NUMAI Domnului! Toți cei răi, și orice este rău va fi îndepărtat de pe pământ. Diavolul și îngerii lui vor fi și ei judecați. Iată de ce nu va mai fi NIMENI care să-i tulbure, care să-i ispitească, care să-i amenințe într-un fel sau altul. Toți cei de pe pământ vor fi neprihăniți și marginile pământului (dincolo de râurile Etiopiei...) vor fi pline doar de oameni iubitori de Domnul. Astfel se va împlini planul inițial a-l Domnului de a umple pământul cu oameni în care să strălucească chipul Său, plan pe care Șarpele a dorit să îl distrugă.

Este iarăși interesant să observăm că în cap.3 Domnul alocă doar un singur verset JDECĂȚII (v.8) și 11 versete MÂNTUIIRII finale. În mod cert Domnul vrea să mântuiască și nu să judece. În mod cert Domnul așteaptă mai întâi mântuirea finală. Domnul visează și de-abia așteaptă odihna și mântuirea finală, când ÎN SFÂRȘIT pe pământ va domni doar pacea și neprihănirea. Judecata devine astfel doar o ETAPĂ necesară în vederea înfăptuirii finale. Pământul trebuie judecat și curățit de RĂU ca APOI să poate fi umplut doar de bine și neprihănire. Judecata finală are un rol purificator în vederea mântuirii finale. Și desigur aici intervine un MARE paradox. Dacă mântuirea finală are loc IMEDIAT după judecata finală, și dacă mântuirea finală poate avea loc DOAR DUPĂ judecata finală, de ce să nu grăbim judecata finală? De ce să fim stavilă împotriva răului și să mijlocim pentru a întârzia judecata finală? De ce să nu grăbim judecata finală?

Deja am discutat în Țefania cap.1. Judecata finală are un rol PURIFICATOR în vederea mântuirii finale DOAR în anumite condiții, doar dacă se vor fi împlinit toate promisiunile divine, doar dacă Mesia Își va fi isprăvit lucrarea sa de dinaintea judecății. Judecata finală duce la mântuirea finală doar dacă această judecată are loc la momentul potrivit. Dacă judecata finală este adusă ÎNAINTE de venirea lui Mesia și înainte de împlinirea promisiunilor Acestuia referitoare la perioada de dinainte a judecății finale, atunci judecata finală nu poate fi urmată de mântuirea finală. Or, acest lucru și-l dorește cel rău. Să aducă un nou potop ÎNAINTE de împlinirea profețiilor mesianice. În contextul Vechiului Legământ lucrurile sunt mai clare căci Mesia nu intrase încă în lume și păcatul nu fusese încă ispășit.

Dar acum, în Noul Legământ, după ce Mesia și-a isprăvit lucrarea de ispășire a păcatului, de ce să fim stavilă împotriva răului, să fim mijlocitorii Domnului și să împiedicăm aducerea judecății finale? Să ne amintim că mai sunt două promisiuni, profeții mesianice care trebuie să se împlinescă ÎNAINTE de judecata finală: ducerea Evangheliei la toate Neamurile (și împlinirea numărului deplin al neamurilor), și pocăința lui Israel. Dar al doilea element pare a fi determinat de primul (vezi Romani 11). Deci miza bătăliei este ducerea Evangheliei la toate Neamurile. Judecata este hotărâtă în promisiunile Domnului DUPĂ împlinirea mandatului dat Bisericii. Cu alte cuvinte, Domnul vrea să aducă judecata de-abia după ce toate popoarele (expuse de la întemeierea lumii și până acum) la revelația generală (descrisă în Rom.1-3), vor fi expuse revelației speciale în Hristos. Doar după ce vor auzi și despre Hristos și-L vor respinge, Domnul va putea spune: *am făcut tot ce ținea de Mine, acum nu mai poate veni decât Judecata!* Dar desigur cel rău ar vrea ca umplând până la refuz paharul fărădelegilor omenirii să aducă, dacă e cu putință, judecata mai devreme. Și teoretic pare posibil. Practic NU, căci Domnul are mereu în istorie cea rămasiță care amână judecata, care duce speranța mesianică mai departe. Această rămasiță este desigur și ȚINTA atacurilor celui rău. Astfel mijlocind și fiind stăvilă împotriva răului, amânăm venirea unui nou potop înainte de împlinirea promisiunilor divine, și lucrăm la înaintarea Evangheliei spre marginile pământului grăbind venirea judecății la vremea ei DUPĂ împlinirea promisiunilor lui Hristos. Această posibilă paradigmă ar soluționa paradoxul Noului Legământ în care suntem chemați în același timp să fim MIJLOCITORI și vase ale harului dar și să GRĂBIM venirea zilei Domnului.

Să medităm puțin asupra planului aducerii lui Mesia în lume. De ce nu a fost trimis Mesia mai devreme în lume? De ce după 4000 de ani de la alungarea omului din grădina Edenului? Domnul dorea ca Mesia să fie recunoscut, înțeles, crezut și apoi vestit în lume. De aceea, a fost nevoie de realizarea revelației Vechiului Testament ÎNAINTE de venirea lui Mesia. De-abia după ce această revelație a fost completă Mesia a intrat în lume. Dar putea această revelație să fie grăbită? Dacă Israel trăia în ascultare, ar fi fost revelația completată mai repede și acea împlinire a vremurilor putea fi ea (măcar teoretic) realizată mai devreme în istorie? Nu găsim un pasaj care să afirme în mod explicit acest lucru. Însă vedem că diavolul se luptă din răspuțeri ÎMPOTRIVA intrării lui Mesia în lume, și întârzie prin neascultarea lui Israel ieșirea din Egipt, ajungerea în Canaan, cucerirea țării, zidirea Templului și apoi rezidirea Templului, care erau desigur etape necesare pentru revelarea tiparelor mesianice. Mai observăm că fiecare nouă etapă a împlinirii planului Domnului cu Israelul și a dezvoltării unor noi tipare mesianice are loc doar în contextul ASCULTĂRII de Domnul a unor VASE credincioase, și a unei rămasițe credincioase. Neascultarea lui Israel pare să întârzie primirea acestor noi revelații mesianice, iar ascultarea rămasiței credincioase pare să facă posibilă primirea acestor revelații. Cu toate acestea, și perioadele de neascultare a lui Israel sunt INCLUDE în revelația Vechiului Testament. Neascultarea lui Israel duce la întârzierile menționate mai sus, duce la dărâmarea Templului, la creșterea puterii vrăjmașilor lui Israel, la ducerea lui Israel în robie, la aducerea urâciunii în Locul Preasfânt. Dar tocmai în jurul acestor tragedii Domnul construiește și revelează tiparele

mesianice și portretul lui Mesia. Desigur o face prin rămășița credincioasă, dar o face mai mereu în contextul neascultării lui Israel. Ne întrebăm în acest moment dacă aceste tipare mesianice nu ar fi putut fi revelate în contextul ascultării lui Israel? În cele din urmă neascultarea neamurilor din jur ar fi putut fi folosită pentru evidențierea contrastului dintre lumină și întuneric atât de caracteristic revelațiilor mesianice. Nu cred că revelația Domnului era condiționată de neascultarea lui Israel. Domnul, în înțelepciunea Sa, nu face decât să lase neascultarea lui Israel să facă să strălucească mai mult gloria Sa și să creeze contextul revelațiilor mesianice. Dar nu cred că neascultarea lui Israel era absolut necesară și indispensabilă ca Domnul să poată dăruia revelația Vechiului Testament. În mod cert aceleași adevăruri mesianice puteau fi revelate și în contextul altor evenimente istorice. Deci lupta celui rău împotriva lui Israel are un sens, iar noile revelații mesianice, deși apar în contextul neascultării lui Israel, sunt dăruite doar prin vase sfinte și în urma unor mari bătălii spirituale (să ne aducem aminte doar de finalul cărții Daniel). Iarși nu e întâmplător că Ioan Botezătorul se naște dintr-o familie foarte credincioasă, și că Isus are ca mamă pe Maria și ca tată pe neprihănitul Iosif. Rămășița credincioasă are un rol esențial în aducerea lui Mesia în lume, și poate chiar pentru grăbirea aducerii lui Mesia în lume.

În istoria lui Israel mai observăm următoarea legitate din războiul spiritual. Cel rău a ripostat mereu la ascultarea lui Israel. Și a ripostat cel mai adesea folosindu-se de popoarele din jurul lui Israel. Dar este o diferență între atacul celui rău prin aceste popoare ca răspuns la ascultarea lui Israel, și atacul celui rău ca și consecință a neascultării lui Israel. Când Israel sau împăratul acestuia trăia în ascultare, cel rău a atacat prin carele lui Faraon, prin Amalec, prin amenințările coaliției popoarelor canaanite împotriva lui Iosia, prin atacurile Filistenilor împotriva lui David, prin diferitele AMENIȚĂRI primite de la popoarele străine de către împăratul Asa, Ezechia, Iosia etc. Deci lupta spirituală era reală și cel rău avea drept să riposteze prin popoarele străine când Israel trăia în ascultare. Dar dacă Israel rămânea în ascultare puterea acestor neamuri nu creștea și nu se putea dezlănțui pe teritoriul lui Israel. Dar când Israel trăiește în neascultare, puterea acestor popoare (și în special a Căpeteniilor demonice din spatele lor – vezi Daniel cap.10) crește, și își manifestă influența politică și religioasă, idolatră atât în Israel cât și în întreaga zonă a bazinului mediteranean. Aceste Căpetenii ale văzduhului promovează prin diferite popoare (Egiptul, Asiria, Babilonul) ocultismul, idolatria, imoralitatea în Israel cât și în celelalte popoare. Desigur aceste Căpetenii urmăresc și distrugerea Templului și nimicirea națiunii Israel din care trebuia să iasă Mesia. Aceste Căpetenii amenință pe Israel mereu dar PUTEREA lor de manifestare în Israel și printre popoare crește când Israel este în neascultare. În cele din urmă neascultarea lui Israel face posibilă ascensiunea pe scena bazinului mediteranean (centrul spiritual al lumii, în care Israel trebuia să fie Capul popoarelor) a unor Fiare ca Asiria, Babilonul, Persia, Grecia... Daniel ne spune lămurit că aceste imperii sunt **FIARE** (vezi **Dan. Cap.7**) căci deși există și un har general al lui Dumnezeu ce se manifestă în ele, ele sunt sub stăpânirea unor Căpetenii demonice. Daniel insistă de exemplu că lucrarea cornului celui mic care profanează Templul e determinată de umplerea paharului nelegiurilor poporului Israel (vezi Daniel cap.8)

Dar oare cum s-ar aplica aceste legități în Noul Legământ? În cele din urmă Biserica nu mai este un stat care trebuie să devină Capul popoarelor. Mântuitorul ne trimite ca niște oi în mijlocul lupilor și ne spune că chiar dacă vom trăi în ascultare și vom vesti Cuvântul Său vom fi prigoșiți, vom fi dați pe mâna vrăjmașilor, și neamurile nu se vor întoarce la Hristos. Când vor auzi mesajul cei mai mulți Îl vor urî pe Hristos și doar puțini se vor întoarce. Totuși ne cere să ducem Evanghelia la toate popoarele FĂRĂ să ne promită o protecție fizică absolută și nici triumful Evangheliei asupra acestora. Popoarele vor respinge Evanghelia și atunci va putea veni și atunci va veni Judecata finală. Deci ascultarea Bisericii nu determină dispariția prigoanelor sau manifestarea diferitelor duhuri de rătăcire. Dimpotrivă, tocmai ascultarea Bisericii va determina diferite riposte ale celui rău, fie prin prigoane, fie prin duhuri de rătăcire, fie prin alte metode. Însă același Hristos ne promite că va fi cu noi și că ne va da protecție spirituală dar și fizică pentru ca să PUTEAM duce Evanghelia la marginile pământului.

Dar ce se întâmplă totuși când Biserica nu trăiește în ascultare? Desigur puterea firii pământești și a răului crește în Biserică, și Biserica se umple de minciuni, de erezii, de bârfă, de dezbinare de imoralitate și Domnul până la urmă va lua sfeșnicul. Dar neascultarea Bisericii face oare ca puterea vrăjmașului să crească doar în interiorul ei sau și în afara ei? Puterea de MANIFESTARE a vrăjmașului va crește doar în Biserică sau și în istorie sau și peste popoare? Ținând cont că atunci când poporul Domnului e compromis Numele Său este hulit printre popoare, putem să spunem că dualitatea Bisericii mărește puterea de manifestare a Căpeteniilor văzduhului peste popoare. Ne aducem aminte de Israel. Când Israel trăia în ascultare puterea acestor Căpetenii de peste popoare nu dispărea. Dar era mai mică. Acestea se manifestau în afara granițelor lui Israel pentru a riposta, pentru a speria sau a seduce pe Israel, pentru a se putea manifesta și în Israel. Dar după ce se manifestau și în Israel, mereu se manifestau cu mai multă putere și în afara lui Israel, pentru ca apoi să se manifeste și mai puternic în Israel și tot așa.

Astfel, neascultarea Bisericii poate duce și la amplificarea manifestării acestor Căpetenii ale răului peste popoarele istoriei. Ce ar putea să însemne amplificarea manifestării Răului acestor Căpetenii peste popoare? Răul se manifestă pe toate planurile (în relațiile dintre oameni, la nivel politic, la nivelul ideologiilor, la nivelul relațiilor dintre popoare, la nivel fizic prin boli, accidente etc.). Or amplificarea răului printre popoare ar putea însemna atunci:

- Înmulțirea la nivelul TRĂIRII idolatriei, ocultismului, imoralității, urii, a păcatelor...
- Înmulțirea la nivelul IDEILOR, a minciunilor anticristice (noi erezii, noi ideologii, noi religii, noi așa-zise ARGUMENTE care ascund oamenilor adevărul despre Hristos)...
- Înmulțirea războaielor, a bolilor, a cataclismelor, a suferinței și a morților...
- Înmulțirea prigoanelor împotriva Bisericii

- Înmulțirea regimurilor total ostile Evangheliei care fac cu neputință plantarea creștinismului în anumite zone geografice ale lumii...

Deci prigoanele pot fi desigur riposta celui rău la ascultarea Bisericii (vezi Fapte), dar ar putea fi și o pedeapsă pentru neascultarea Bisericii, o creștere a puterii de manifestare a duhului anticristic în lume. Cartea Fapte ne revelează modul prin care Duhul Sfânt duce prin ASCULTAREA Bisericii Evanghelia spre marginile pământului, și descoperim că Duhul asigură nu doar protecție spirituală ci și fizică Bisericii lui Hristos. Dacă toți credincioșii deveneau martiri cine mai ducea Evanghelia la marginea lumii? Descoperim că sunt prigoane, și că sunt și martiri. Dar prigoanele sunt limitate în timp și în putere. Biserica se bucură adesea de pace și este un cadru social în care creștinismul poate fi vestit și propovăduit. Domnul îi apară nu doar sufletul ci și VIAȚA apostolului Pavel. Îl învie chiar din morți. Îl ascunde de vrăjmași, și oferă protecție prin autoritatea romanilor, împiedică manifestarea otrăvii. Lupta celui rău împotriva lui Pavel și a Bisericii nu este doar spirituală, ci și FIZICĂ. E important în acest context să ne aducem aminte de promisiunea făcută de Isus din Marcu când a dat porunca Marii Trimiteri:

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.

16. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit.

17. Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

18. vor lua în mână șerpi; **dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma**; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.”

19. Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu.

20. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin (Marcu 16:15-20)

În lumina ansamblului Noului Legământ știm că nu este o promisiune totală și necondiționată pentru protecție fizică și însănătoșire. Credincioșii se îmbolnăvesc adesea și unii mor ca martiri. Dar nu TOȚI! Unii sunt protejați și vindecați de boli și unii mor liniștiți în patul lor. Domnul ne promite și o protecție fizică (gestionată de Înțelepciunea Lui) fără de care nu putem împlini Marea Trimitere. Pavel nu dorea să fie martir, ci să rămână în viață până la revenirea Domnului. El nu era speriat de atacul lui anticrist ci credea că Domnul îl va ține FIZIC în viață în toată perioada lui anticrist.

Cât privește regimurile politice, Pavel ne dă următorul îndemn:

1. Vă îndemn, dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți

oamenii,

2. pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, **ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea.**

3. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului.

5. Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos,

6. care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți; faptul acesta trebuia adevărat la vremea cuvenită,

7. și propovăduitorul și apostolul Lui am fost pus eu – spun adevărul în Hristos, nu mint – ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul. (1 Tim.2:1-7).

Pavel pare să vadă necesitatea unui context social relativ stabil și liber în care creștinismul să poată fi trăit și vestit. Și ne îndeamnă ca mai înainte de toate să ne rugăm pentru acest lucru. Nu ne îndeamnă la mașinații politice, ci la RUGĂCIUNE. El știe din cartea Daniel că deciziile cu privire la conducerea popoarelor și a imperiilor se iau în sfatul străjerilor de sus. Și influențarea aceluia sfat nu poate fi determinat de o carieră politică, ci în urma unei vieți de credincioșie și printr-o viață de mijlocire. Desigur cele două (cariera politică) și conlucrarea cu sfatul străjerilor de sus nu se exclud (vezi exemplul Esterei, al lui Neemia, Iosif etc.). Un regim ostil Evangheliei care decimează efectiv orice manifestare a creștinismului face imposibilă vestirea Evangheliei în acea țară. Astfel de regimuri au existat și încă există... Dar puterea lor nu este oare alimentată de dualitatea și necredincioșia Bisericii? Neintervenția lui Dumnezeu cu protecție fizică destul de consistentă în acele zone ale lumii, nu poate fi o consecință a neascultării Trupului Universal al lui Hristos? Oare într-un fel sau altul nu suntem sub dominația asiro-babiloniană cauzată de necredincioșia Bisericii de-a lungul secolelor?

Dacă puterea de manifestare a duhului anticristic în lume crește odată cu compromiterea spirituală a Bisericii, oare atunci cum va fi posibilă intrarea lui anticrist în lume? Oare lucrarea lui anticrist este neapărat necesară pentru ca Hristos să se întoarcă? Oare lucrarea lui anticrist face posibilă revenirea lui Hristos, sau scopul ei este tocmai blocarea revenirii lui Hristos? Oare ascultarea Bisericii blochează intrarea lui anticrist în lume? Oare cel rău ar dori ca anticrist să intre cât mai repede în istorie? Oare anticrist va fi o ripostă la credincioșia Bisericii (ca aruncarea lui Daniel în groapa cu lei) sau o pedeapsă față de neascultarea Bisericii (ca ridicarea Babilonului în istorie)? Sau va fi o pedeapsă față de neascultarea Bisericii și o ripostă față de rămășița credincioasă? Ce indicii ne oferă Noul Testament față de aceste întrebări?

Imaginea anticristului este construită pe imaginea cornului mic din Daniel. Or cornul cel

mic din cartea Daniel care s-a manifestat deja în istorie prin Antioh Epifanes IV, s-a ridicat din pricina umplerii paharului fărădelegii lui Israel. Acest lucru ar sugera și că anticrist se va ridica în istorie din pricina păcatelor Bisericii. Dar nu găsim un pasaj în Noul Testament care să afirme explicit această legătură de cauzalitate. În 2 Tesaloniceni Pavel ne spune că ziua Domnului nu va veni înainte să vină:

- 1) Lepădarea de credință și
- 2) Descoperirea omului fărădelegii.

Nu este menționată o legătură de cauzalitate directă între cele două elemente, dar ordinea este interesantă: mai întâi lepădarea de credință (a Bisericii cel mai probabil), și apoi descoperirea omului fărădelegii.

Sunt de asemenea câteva pasaje în Noul Testament care ne sugerează că la vremea sfârșitului o bună parte din Biserică va fi caracterizată prin necredincioșie. Pildele Mântuitorului din Matei 24-25 despre venirea Sa ne arată clar că o bună parte din fecioare sau din robi vor fi găsiți nepregătiți la venirea Mirelui. Tot în Matei 24 Mântuitorul ne arată că din pricina înmulțirii fărădelegii dragostea celor mai mulți (din Biserică în primul rând) se va răci. În Luca 18, de asemenea Mântuitorul se întreabă dacă Fiul Omului va mai găsi CREDINȚĂ pe pământ atunci când va veni. *Vremurile din urmă* din 1,2 Timotei care încep cu prima venire a lui Mesia și culminează cu a doua Sa venire sunt caracterizate de:

- Lepădarea unora de credință (1 Tim.4:1-2)
- Creșterea răutății oamenilor (2 Tim.3:1-5)
- Faptul că oamenii nu vor mai suporta învățătura sănătoasă și își vor da învățături după poftele lor (2 Tim.4:1-3)

Deci contextul ridicării lui anticrist în istorie va fi unul al amplificării necredinței și a răului în Biserică și în lume. 2 Tes.2:11-12 ne arată că rătăcirea adusă de anticrist este o PEDEAPSĂ din partea lui Dumnezeu pentru cei care sunt pe calea pierzării căci nu au primit dragostea adevărului și nu au crezut adevărul. Pavel pare să insiste aici mai degrabă pe lipsa de răspuns la Evanghelie a lumii și nu pe necredincioșia Bisericii. Dar iată că găsim primul pasaj care afirmă explicit că rătăcirea adusă de anticrist este o pedeapsă a lui Dumnezeu față de răul din lume (care desigur ar putea fi influențat și de necredincioșia Bisericii). Ne aducem aminte că prin Babilon Domnul a pedepsit nu doar pe Israel, ci și pe neamurile din jurul lui Israel.

Un alt pasaj interesant este cel din 1 Petru 4:17-19 în care Petru insistă că suntem în clipa în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Judecata începe cu Casa Domnului. Desigur Petru nu detaliază în ce constă această judecată și nu-l menționează pe anticrist. Însă imaginea este provocatoare.

Nu putem să nu aducem în discuție și cartea Apocalipsei. Observăm că această carte începe cu judecarea celor 7 Biserici. Dintre acestea, cele mai multe (5) trăiesc în dualitate și sunt aproape să fie lepădate. Acesta este contextul în care primește Ioan revelația Apocalipsei.

În cap.8 declanșarea judecății este determinată NU de umplerea paharului fărădelegii omenirii, ci de rugăciunile sfinților! Oare în Noul Legământ aducerea judecății finale nu are legătură cu umplerea paharului fărădelegii omenirii? Totuși în Apocalipsa este menționat și laitmotivul că în ciuda semnelor prevestitoare ale judecății, oamenii tot nu s-au căit de faptele lor rele ci au hulit Numele Domnului. Cum se împacă cele două realități (rugăciunile sfinților și înmulțirea păcatului lumii) în declanșarea judecății? Cel rău deci vrea să AMÂNE aducerea judecății finale? Atunci de ce mai umple pământul de fărădelege? Știe că NU acest lucru va aduce judecata finală? Sau speră să distrugă Biserica și pe Israel, și să umple pământul cu păcat aducând astfel o judecată finală a lumii, dar Nu și a lui? Căci el poate fi judecat doar dacă toate promisiunile Domnului cu Biserica și cu Israelul se împlinesc. Biserica deci trebuie să ducă Evanghelia la toate neamurile și Israel să se pocăiască ca națiune. De-abia apoi va veni sfârșitul, judecata. Cel rău ar viza deci un altfel de Sfârșit al pământului. Petru insistă că ASCULTAREA noastră va grăbi venirea zilei Domnului. Nu spune ce se întâmplă dacă noi nu ascultăm de Domnul... Vom întârzia venirea Domnului? Dar dacă Biserica nu ascultă, lumea se umple de și mai mult păcat, și astfel judecata ar fi mai aproape... Domnul are însă în vedere o judecată finală adusă de refuzul tuturor popoarelor față de Evanghelie, și nu de umplerea paharului fărădelegii lumii din pricina dispariției mărturiei Bisericii de pe pământ. Domnul prevede însă că rămășița credincioasă a Bisericii va reuși să oprească un astfel de FINAL nefast al istoriei, și că judecata va veni când se vor fi împlini toate promisiunile divine.

În Apocalipsa 12-13 stăpânirea Fiarei se ridică DUPĂ aruncarea diavolului pe pământ. Ne aducem aminte de posibila interpretarea din Matei că războiul din cer din Apoc.12:9 se desfășoară încă și el va câștiga prin perseverența în credincioșie a Bisericii de pe pământ. Diavolul se vede aruncat pe pământ, și mai are doar puțină vreme să lucreze. Încearcă să nimicească femeia (Israel) dar nu i se dă voie. Și atunci, mâniat pe femeie, se duce să facă război cu Biserica (rămășița Seminei ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus). E interesant că apare termenul de RĂMĂȘIȚĂ, care în lumina comentariului pe Țefania are o semnificație aparte. Și în Apoc.13 se descrie războiul balaurului cu Biserica. Și balaurul se luptă împotriva Bisericii printr-o FIARĂ și printr-un PROOROC mincinos. FIARA, reprezintă în lumina cărții Daniel, o ÎMPĂRĂȚIE, un regim POLITIC. PROOROCUL mincinos reprezintă o RELIGIE falsă, un duh de rătăcire, de amăgire, o ideologie anti-hristos. Deci balaurul folosește REGIMUL politic și puterea religioasă pentru a ataca Biserica. Regimul politic este OPRESIV (Căpetenia Asiriei), iar Regimul religios înșelător, promițând o falsă IZBĂVIRE (Căpetenia Egiptului).

Interesant că în acest tablou 12-13 nu se menționează NIMIC de necredincioșia Bisericii. Ba mai degrabă credincioșia Bisericii (12:11) determină aruncarea Satanei pe pământ și

declanșarea ultimului atac al său din istorie (Apoc.13). Dar desigur, tabloul din cap.12-13 nu este complet. Căci dacă în acest tablou avem Îngerul Mihail, Căpetenia Asiriei și a Egiptului, nu este prezentă Căpetenia Babilonului. Dar revelația Apocalipsei nu uită de Babilon. Acesta este amintit în cap.14 și apoi i se dedică DOUĂ capitole (17-18), deci mai mult decât i se dedică și fiarei și proorocului mincinos.

În capitolul 14 avem următoarea secvență de imagini:

- Credințioșia biruitorilor fiarei.
- Un Înger duce Evanghelia la toate popoarele.
- Un înger anunță căderea Babilonului.
- Un alt înger anunță pedeapsa primită de cel ce se închină fiarei.
- Venirea fiului omului: secerișul și judecata finală.

Dacă aceste imagini ne revelează realități cronologice atunci înseamnă că mai întâi este dusă Evanghelia la toate popoarele, că apoi are loc căderea Babilonului, pe urmă domnia fiarei și mai pe urmă venirea Fiului Omului. Acest lucru ne-ar sugera că vestirea Evangheliei la toate popoarele are loc sau este aproape finalizată ÎNAINTE de domnia lui anticrist. Cu alte ocazii emiteam ipoteza că prigoana finală a lui anticrist va grăbi și finaliza procesul evanghelizării neamurilor. Tot ce este posibil. Dar lucrurile ar putea sta și puțin diferit. Rămâne întrebarea dacă prigoana anticristică va fi o ripostă față de credințioșia Bisericii (și atunci ar ajuta la evanghelizarea neamurilor) sau o pedeapsă pentru necredințioșia Bisericii (și atunci nu ar mai avea neapărat efectul de a răspândi și mai mult Evanghelia). Cu aceste întrebări și cu aceste necunoscute de lasă cap.14 din Apocalipsa. Reținem totuși că imaginile din cap.12-13 ne sugerează că domnia lui anticrist ar fi o ripostă la credințioșia Bisericii care a reușit să câștige bătălia din văzduh, să ducă Evanghelia către toate popoarele, și să dea putere Îngerilor luminii să arunce pe diavol din cer. Astfel, cap.13 reprezintă ultima ripostă a celui căzut din cer. DAR, riposta poate fi față de credințioșia Bisericii de-a lungul secolelor și nu neapărat față de credințioșia Bisericii din acea generație contemporană cu aruncarea sa din cer. Cu alte cuvinte, la fel ca în vechime, planul Domnului de a pregăti scena revenirii lui Mesia s-a demarat lent prin ascultarea rămășiței credincioase a Bisericii și nu prin ascultarea întregii Bisericii. Necredințioșia Bisericii, la fel ca în vechime, a întârziat pregătirea scenei (re)aducerii lui Mesia în lume. Totuși, la fel ca în vechime, această scenă a fost pregătită prin ascultarea unei rămășițe credincioase care a străbătut istoria. În acest sens ne aducem aminte că tabloul Trupului lui Hristos din Asia Mică (cap.1-3) ne zugrăvește tot doar o RĂMĂȘIȚĂ credincioasă. Și nu este întâmplător deci faptul că în Apoc 12:16 este menționată Biserica tot ca o RĂMĂȘIȚĂ a Semnței femeii. Este încurajator faptul că planul Domnului se ÎMPLINEȘTE și printr-o rămășiță credincioasă în pofida dualității majorității din poporul Domnului! Dar prețul este unul de

răbdare și de timp! Este un preț al unei întârzieri, întârzieri care totuși era cunoscută mai dinainte de Domnul, și care face să strălucească și mai mult Îndurarea și Răbdarea Sa față de noi! În vechime pregătirea venirii lui Mesia înseamnă completarea revelației vechi-testamentare. În Noul Legământ pregătirea venirii lui Mesia înseamnă ducerea Evangheliei la toate popoarele. Acest mandat se împlinește greu, în timp îndelungat, dar nu prin credințioșii întregii Biserici, și nici măcar a ultimei generații de creștini. Acest mandat mai degrabă se împlinește prin credințioșii RĂMĂȘITEI Bisericii care străbate întreaga Biserică. Astfel că și în ultima generație de credințioși va fi tot o rămășiță cu adevărat devotată. Va reuși ea să facă ce nu au făcut toate celelalte generații, și anume să finalizeze mandatul Marii Trimiteri? Da! Căci ea va clădi pe tot ce a trudit rămășița credințioasă de-a lungul istoriei Bisericii. Să revizuiți acest posibil scenariu:

- Rămășița Bisericii reușește aproape să finalizeze Mandatul Marii Trimiteri.
- Cel rău e aruncat din cer.
- Babilonul cade.
- Urmează domnia Fiarei.
- Urmează revenirea Fiului Omului.

Cu aceste întrebări parcurgem mai departe cap.15-19 din Apocalipsa care se concentrează tot în jurul misteriosului Babilon. Și iarăși când ajungem la Babilon mintea pare să ne blocheze atunci când încercăm să înțelegem identitatea cetății celei mari și relația ei cu fiara.

Într-adevăr în cap.15b-16 ni se descoperă cele 7 potire turnate de cei 7 îngeri peste Împărăția Fiarei. Și de-abia la al șaptelea potir cetatea cea mare este împărțită în trei și cetățile Neamurile se prăbușesc. Și atunci Dumnezeu Își aduce aminte de Babilonul cel mare ca să-i dea potirul de vin al mâniei lui. Deci ni se sugerează foarte clar că Babilonul cel mare coabitează cu fiara în tot timpul revărsării celor 7 urgii. Și este judecată de-abia la vărsarea potirului al șaptelea. Dar oare nu sunt potirele vărsate în ordine cronologică? Totuși pasajul pare să ne sugereze că potirele sunt turnate unele după altele. Și în orice caz potirul al șaptelea nu pare a fi turnat ÎNAINTE de celelalte șapte. Potirul al șaptelea pare a fi turnat exact înainte de judecarea întregului pământ, căci acestea sunt cele de pe urmă și cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu (Apoc.15:1). Și într-adevăr, după vărsarea potirului al șaptelea din Templu a ieșit un glas care zicea: *S-a isprăvit!* (Apoc.16:17). Deci Babilonul pare să coabiteze cu Fiara și proorocul mincinos în timpul vărsării celor 7 potire. Această imagine pare să fie în armonie cu cea din Apoc.11. Căci în Apoc.11 cei doi prooroci lovesc cu mari urgii pământul în cele 42 de luni. La sfârșitul mărturisirii lor, fiara va face război cu ei și-i va birui. Și trupurile lor vor zăcea moarte în piața CETĂȚII CELEI MARI, care în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor. (11:7-8). Deci cetatea cea mare încă există în împărăția fiarei la

sfârșitul celor 42 de luni, care pare a fi exact perioada de domnie a fiarei.

În cap.17 și 18 ni se detaliază judecata curvei celei mari. Ne surprinde imaginea din pustie: o femeie ȘADE pe o fiară de culoare stacojie, plină de nume de hulă, și avea 7 capete și 10 coarne. Femeia ȘADE pe fiară. Ni se sugerează că femeia are autoritate asupra fiarei. Și versetele următoare ne sugerează că într-adevăr, pentru o vreme, Babilonul are autoritate asupra Fiarei. Dar este o autoritate politică sau spirituală? Nu vom răspunde încă la această întrebare. Observăm în cap.17 un timp **PREZENT**, un timp **TRECUT** și unul **VIITOR**. De exemplu:

7. Și îngerul mi-a zis: „De ce te miri? Ți voi spune taina acestei femei și a fiarei care o poartă și care are cele șapte capete și cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai văzut-o **era**, și **nu mai este**. Ea **are să se ridice din Adânc** și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în Cartea Vieții, **se vor mira** când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni. –

9. Aici este mintea plină de înțelepciune. – Cele șapte capete sunt șapte munți **pe care șade** femeia.

10. Sunt și șapte împărați: cinci **au căzut, unul este**, celălalt **n-a venit încă**, și **când va veni**, el **va rămâne** puțină vreme.

11. Și fiara, care **era**, și **nu mai este**, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte, și merge la pierzare.

12. Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care **n-au primit încă împărăția**, ci **vor primi putere** împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

13. Toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.

14. Ei **se vor război** cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea, îi vor birui.”

15. Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe **care șade** curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.

16. Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara **vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală**. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.

17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-I aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Și femeia pe care ai văzut-o **este cetatea cea mare, care are stăpânire** peste împărății pământului.”

Este clar că îngerul își raportează explicarea tainei curvei și a fiarei la un MOMENT prezent, la un acum. Dar să fie vorba de un ACUM istoric (anul în care Ioan scria Apocalipsa) sau un ACUM profetic, adică cel dat de imaginea din pustie văzută de Ioan. E mai probabilă varianta cu Acum-ul profetic. Căci Ioan vede femeia ÎNAINTE de a fi judecată. Îngerul subliniază că o vede chiar ÎNAINTE de ridicarea Fiarei. Căci Fiara înseamnă în cartea Daniel și Împărat și Împărăție. Apoc.17 clarifică faptul că stăpânirea Fiarei din cap.11 și 13 se confundă cu stăpânirea celui de-al 8-lea împărat. Este unul din cei cinci împărați care au căzut. Poate este chiar al 5-lea împărat care a căzut. Nu știm sigur. Dar știm că împăratul al 6-lea (care ESTE deci corespunde acum-ului profetic), va fi urmat de unul care va sta puțină vreme. Și fiara este al 8-lea împărat, care era din numărul celor 7. Deci unul din primii 5 împărați ÎNVIAZĂ sau REVINE miraculos pe tron. Acest lucru pune în UIMIRE tot pământul care i se va închina. Cei 10 împărați sunt 10 împărați (poate a altor împărății decât cea a fiarei) care Încă nu au primit puterea în momentul acum-ului profetic (domnia celui de al șaselea împărat). Aceștia VOR primi puterea împărătească împreună cu fiara timp de un CEAS (să corespundă acest CEAS perioadei de 42 de luni? Așa se pare...). Acești 10 împărați dau fiarei stăpânirea lor și astfel împăratul al 8-lea ar deveni nu doar stăpânul unei împărății puternice, ci al întregului pământ. Aceștia se vor război cu Mielul și cu sfinții Lui (probabil e vorba de războiul cu Biserica descris în cap.13). Dar ni se mai spune că cei 10 împărați și fiara (la un moment dat, nu neapărat imediat) VOR urî pe curvă și o vor distruge. Această distrugere este descrisă în cap.18, unde cetatea cea mare e prezentată în primul rând ca o putere ECONOMICĂ care a îmbogățit toți negustorii pământului, cu care au curvit toți împărații pământului și care a amăgit cu vrăjitoria ei tot pământul. Accentul e pus cel mai mult pe BOGĂȚIA ei și pe impactul ei ECONOMIC asupra lumii.

În lumina celor spuse înțelegem că imaginea din cap.17a când femeia ȘADE pe curvă este o imagine din timpul împăratului al 6-lea dar ÎNAINTE de domnia împăratului al 8-lea cel care este FIARA din cap.13 și cap.11! După ce acesta preia puterea, primește și supunerea altor 10 împărați. Și din acest moment nu mai știm dacă femeia mai ȘADE în continuare pe fiară. În mod logic raportul de putere se schimbă. Și la un moment dat Fiara și cei 10 împărați distrug pe curvă. Dar când? Imediat ce preiau domnia sau mai târziu? Cap.16 și cap.11 ne sugerează că mai târziu, chiar undeva la sfârșitul aceluia ceas de domnie care ar corespunde cu sfârșitul celor 42 de luni de domnie. Dacă punem la cap cele spuse am construi următorul scenariu apocaliptic:

Nr.	Perioada	Babilonul	Fiara	Cei 10 Împărați	Sfinții	Femeia	Îngerii	Balaurul	Fiul Omului
1	<i>Perioada celor 5 împărați</i>	Șade pe fiară. Trăiește în lux și spurcăciuni. Domină economic lumea. Se	O împărăție puternică, dar nu conduce încă toată lumea. Se află sub dominația	Conduc probabil alte zone ale lumii decât fiara. Se află și ei sub dominația Babilonului.	Prigoniți de Babilon, răpuși de Babilon.	?	Se luptă conduși de Mihail în cer cu îngerii balaurului.	Balaurul se luptă cu îngerii săi în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui.	

		îmbată cu sângele sfinților.	Babilonului.						
2	Acum-ul profetic din cap.17 = domnia împăratului al 6-lea	Șade pe fiară. Trăiește în lux și spurcăciuni. Domină economic lumea. Se îmbată cu sângele sfinților. Șade peste popoare și are stăpânire peste împărății pământului.	O împărăție puternică, dar nu conduce încă toată lumea. Se află sub dominația Babilonului	Conduc probabil alte zone ale lumii decât fiara. Se află și ei sub dominația Babilonului	Prigoniți de Babilon, răpuși de Babilon	?	Se luptă conduși de Mihail în cer cu îngerii balaurului.	Balaurul se luptă cu îngerii săi în cer împotriva lui Mihail și a îngerilor lui.	
3	Domnia Fiarei (al 8-lea împărat) sau perioada de 42 de luni.	Babilonul coabitează cu Fiara. Rămâne probabil o putere importantă în împărăția fiarei. Influența ei economică în lume se păstrează.	Al 8-lea împărat preia conducerea acestei împărății a fiarei și o extinde asupra întregii lumi. Este sprijinit de cei 10 împărați și de proorocul mincinos și tot pământul i se închină. Face război cu sfinții.	Cei 10 împărați dau stăpânirea lor Fiarei sau celui de al 8-lea împărat al împărăției fiarei.	Sfinții sunt prigoniți și biruiți de Fiară și de Proorocul mincinos. Cei doi prooroci proorocesc și chinuie cu urgii tot pământul.	Protejată de furia Balaurului și hrănită în pustie în timpul celor 42 de luni.	Cei 7 îngeri cu cele 7 potire încep (la un moment dat) să verse cele 7 potire peste pământ și peste împărăția fiarei. Un înger vestește Evanghelia la toate popoarele(?).	Balaurul pierde bătălia din cer. Este aruncat pe pământ și vrea să facă rău Femeii dar nu i se dă voie. Atunci, mâniat pe femeie face 42 de luni război Bisericii prin domnia fiarei.	
4.	Sfârșitul celor 42 de luni, a domniei fiarei.	Babilonul e ucis de fiară și de cei 10 împărați. Toți împărații și negustorii pământului o vor plânge. Cine le va mai cumpăra marfa?	Fiara biruiește pe cei 2 prooroci. Apoi împreună cu cei 10 împărați dîtruge cetatea cea mare (Babilonul). Fiara și proorocul mincinos sunt nimiciți de venirea Fiului Omului.	Cei 10 împărați alături de fiară distrug Cruva (Babilonul).	Sfinții prigoniți. Cei doi prooroci biruiți de fiară și trupurile lor moarte stau în piața cetății celei mari 3 zile și jumătate	?	Al șaptelea înger varsă în văduh ultimul potir al mâinii lui Dumnezeu.	Balaurul adună împărății pământului pentru Armagedon.	Fiul omului se arată în slavă și nimicește toate neamurile, pe fiară și pe proorocul mincinos.

Deci Babilonul activează și înainte de domnia de 42 de luni a fiarei, dar și în timpul domniei ei. La finalul domniei ei este distrusă de către fiară și de cei 10 împărați. Căderea sa neașteptată anunță pedepsirea fiarei însăși și a întregului pământ. Anunță deci revenirea absolut iminentă a Mirelui și deci Nunta din cap.19a. Dar ce rost are pedepsirea Babilonului cu foarte puțin timp înainte de nimicirea întregului pământ prin revenirea Mielului? Mă gândesc că doar ca un semn final de ÎNCURAJARE pentru cei credincioși. Presiunea va fi foarte mare pentru cei credincioși în acele zile. Va fi nevoie de multă încurajare. Căderea absolut neașteptată a puternicului Babilon din împărăția fiarei va fi un astfel de semn de mare încurajare.

Dar cine să fie acest Babilon? Desigur este un spirit al Babilonului, o Căpetenie a Babilonului. Dar ea se manifestă vizibil în istorie, prin ceva, printr-o entitate, printr-o structură. De exemplu balarul își manifestă atacul printr-un regim politic opresiv (fiara) și printr-o religie amăgitoare (proorocul mincinos). Babilonul este o structură vizibilă și activă în această lume, căci fiara și cei 10 împărați o urăsc și îi dau foc. De asemenea împărății și negustorii pământului o văd și o plâng. Economia întregului pământ intră în criză, e profund afectată de căderea și nimicirea Babilonului. Deci acesta este (va fi) ceva din această lume: un mare oraș, o mare capitală a unui stat, o anumită instituție, un stat anume sau o religie anume sau toate acestea la un loc. Repetarea expresiei *cetatea cea mare* ne sugerează că este vorba de un oraș. La fel cum puterea statului Babilon se concentrează în orașul Babilon, la fel și puterea Babilonului pare a fi concentrată într-un mare oraș. Deci un stat sau o religie sau ambele, care au un mare oraș ca și centru și simbol al puterii lor. Babilonul e caracterizat printr-o putere imensă de cumpărare (deci putere economică), este caracterizat și prin vrăjitorie (deci prin influență religioasă). Ea are dominație, stăpânire peste împărății pământului care curvesc cu ea și stau la picioarele ei o vreme. Ea DOMINĂ întreaga lume căci șade pe ape mari care sunt noroade, gloate, neamuri și limbi. Deci Babilonul este o structură economică, politică și religioasă care domină lumea. Nu ni se vorbește prea mult despre puterea ei militară. Dar probabil mulți bani înseamnă și o putere militară. Și această putere este promotorul răului în lume, căci cu ea curvesc toți împărății pământului, toate neamurile sunt amăgite de vrăjitoria ei, tot pământul este stricat de curvia ei. Ea se îmbată cu sângele sfinților și a ucenicilor lui Isus și acolo la ea, este găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor care au fost înjunghiați pe pământ. Prin căderea ei se face dreptate sfinților, apostolilor și proorocilor.

Descrierea Babilonului în Apoc.17 și 18 este plină de imagini profetice vechi-testamentale. Aceste imagini provin din profețiile din Vechiul Testament adresate împotriva Babilonului, Tirului și Ierusalimului. Dar cele mai multe imagini sunt preluate din profețiile adresate Babilonului (Isaia și Ieremia în mod special), și apoi cumva la egalitate imaginile specifice Ierusalimului (în mod special cea din Ezechiel 16 unde Ierusalimul e prezentat ca o curvă cu care curvesc împărății pământului) și cele specifice Tirului (plânsetele negustorilor din

Ezechiel 27). Dar denumirea dată cetății nu este nici Ierusalim, și nici Tir, ci Babilon. Și cele mai multe imagini corespund Babilonului antic din profețiile lui Isaia și Ieremia. Deci această structură monstruoasă din Apocalipsa este construită pe imaginea a trei cetăți ale răului, dar în primul rând pe imaginea Babilonului.

Și într-adevăr Babilonul antic se caracteriza prin LUX, prin mare putere economică, prin SEDUCȚIA pe care el o exercita asupra lui Israel, asupra lumii și asupra împăratului pământului. Ca o curvă îmbrăcată frumos seducea lumea spre LUX, spre ÎMBOGĂȚIRE. Babilonul era și un mare Centru religios plin de ocultism și vrăjitorie. Religia Babilonului aducea mult întuneric spiritual peste bazinul mediteranean. În timpul ducerii lui Israel în robie, Babilonul a dominat lumea timp de 70 de ani. Era puterea mondială care avea împărații, puterile și limbile la picioarele ei. În cele din urmă a fost distrusă de puterea mezilor, cu care se aliase în trecut împotriva Asiriei și cu care coabitase o vreme. Dar mai presus de toate acestea Babilonul era cel care nimicise pe poporul Israel, care distrusese Ierusalimul și Templul. Era cel care își îmbătase sabia cu sângele copiilor lui Israel. Dar aici apare un MARE DAR:

- Babilonul nu a martirizat pe evrei, ci i-a pedepsit din pricina fărădelegilor lor. Babilonul a distrus Templul ca o pedeapsă din pricina păcatului lui Israel. Babilonul s-a ridicat ca un monstru negru printre popoare ca urmare a decăderii spirituale a lui Israel. Babilonul este monstrul istoric trezit, sculat și crescut de APOSTAZIA din Israel. Iată de ce Babilonul a avut putere în lume și împotriva lui Israel. Apoi, acesta a sedus pe evreii din Babilon din care mulți nu s-au mai întors în țara promisă nici când Cir a dat celebrul său edict.

Marea întrebare este: aceste ultime caracteristici se păstrează și pentru Babilonul din Apocalipsa. Cu alte cuvinte Babilonul din Apocalipsa, puternic, bogat, seducător, ocult, ucigaș al sfinților, este și o CONSECINȚĂ a necredincioșiei Bisericii, o pedeapsă în cele din urmă pentru apostazia Bisericii? Iată marea întrebare. În Apocalipsa nu pare să găsim argumente explicite cu privire la această teorie. Nu apare expresia cheie din Daniel: *din pricina umplerii paharului păcătoșilor s-a ridicat Babilonul, și apoi fiara*. Dar argumentul ar putea fi tocmai folosirea imaginilor din vechime. Ridicarea fiarei din Apocalipsa e construită pe imaginea cornului celui mic din Daniel 7, iar ridicarea Babilonului din Apocalipsa pe ascensiunea Babilonului antic. Dacă ne aducem aminte de pasajele de mai sus cu înmulțirea răului și răcirea iubirii celor mai mulți, putem spune că ascensiunea Babilonului și a fiarei e alimentată și de necredincioșia Bisericii. Posibilă Ipoteză: dacă Babilonul se ridică ca urmare a infidelității Bisericii, fiara pare să se ridice și ca ultimă RIPOSTĂ față de rămășița credincioasă. Deci se pare că la fel ca în istoria lui Israel necredincioșia lui Israel și credincioșia rămășiței ACTIVEAZĂ SIMULTAN. Rămășița credincioasă trezește RIPOSTE, dar și diminuează puterea de influență a Căpeteniilor văzduhului, și aduce manifestarea puterii lui Dumnezeu în istorie care protejează Sămânța promisă, și face posibilă împlinirea planurilor și a promisiunilor divine (cucerirea țării, zidirea Templului, rezidirea Templului, finalizarea revelației vechi-testamentare, aducerea lui Mesia în

lume). Dar în același timp și necredințioșia lui Israel dă putere Căpeteniilor văzduhului care se manifestă în istorie pentru a nimici Sămânța mesianică și pentru a întârzia, împiedica, împlinirea planurilor și a promisiunilor divine.

Împlinirea acestor promisiuni nu a fost posibilă fără implicarea directă a lui Dumnezeu în istorie peste viața popoarelor și a deciziilor împăraților (vezi căderea Babilonului, Edictul lui Cir, bunăvoința căpătată de Ezra și Neemia înaintea împăraților, vezi decizia împăratului împotriva planului lui Haman etc.). Dar oare în Noul Legământ mai avem nevoie de intervenția lui Dumnezeu în istoria popoarelor ca promisiunile Sale să se împlinească? DESIGUR! Cum vom putea duce Evanghelia la marginile pământului dacă El nu ne va ține în viață în mijlocul popoarelor și nu va deschide barierele lumii închise acum și atât de ostile Evangheliei. Nu e vorba de dispariția prigoanelor, dar de ponderarea lor pentru ca să rămână în viață creștini care să poată vesti Cuvântul! La toți cei menționați mai sus, partea lor a fost ca la Iosia: să persevereze în credințioșia lor față de Domnul. Restul a făcut Domnul, smerind și înălțând împărății, deschizând porți și făcându-i să capete trecere înaintea împăraților. Mâna cea bună a fost peste ei și cu ei. Oare nu vedem aceeași mână bună a Domnului și în cartea Faptelor Apostolilor? Biserica are acum puterea numerică, financiară, posibilitatea de a depăși cu ușurință barierele lingvistice, geografice etc., pentru a duce Evanghelia la toate popoarele. Dar există regimuri total ostile Evangheliei care fac practic imposibilă mărturia creștină în anumite zone. Dacă aceste regimuri ar deveni ceva mai tolerante față de creștinism, acesta s-ar putea răspândi ca un fulger până la marginile pământului. Dar puterea acestor Căpetenii se alimentează din dualitatea noastră. Secretul rămâne să perseverăm în curățire și creștere în iubire. Iată de ce Pavel în toate epistolele sale nu insistă pe misionariat, ci pe sfințirea și creșterea în iubire a bisericilor locale. Știa că aici este cheia biruinței în văzduh peste Căpeteniile ce împiedică vestirea Evangheliei printre popoare. Și știa că aceste Biserici sunt mediul antiohian de creștere a viitorilor misionari care se vor lupta cu armele Luminii cu Căpeteniile văzduhului.

Legat de cetatea cea mare înțelegem asemănările cu Babilonul antic și cu Tirul. Dar cum explicăm asemănările cu Ierusalimul? Ierusalimul din Ezechiel 16 este imaginea poporului lui Dumnezeu apostat care curvește cu împărății pământului luând idolii acestora, dar care și determină cufundarea în întuneric a popoarelor. Ne aducem aminte de perioada lui Manase și întunericul pe care Ierusalimul apostat l-a adus peste întreg pământul. În cele din urmă Babilonul renaște în perioada lui Manase și apoi devine Stăpânul bazinului mediteranean din pricina neascultării lui Iuda. În cele din urmă Babilonul este monstrul creat de Ierusalimul cel apostat. Deci între Ierusalim și Babilon există o RELAȚIE spirituală profundă. Deși Babilonul este altă cetate decât Ierusalimul, el își extrage seva puterii din apostazia și decăderea spirituală a Ierusalimului. Oare din această pricină Curva din Apocalipsa poartă nu doar imaginea Tirului și a Babilonului, ci și cea a Ierusalimului apostat? Dar suntem deja în Noul Legământ. În Noul Legământ nu neascultarea lui Israel, ci neascultarea Bisericii devine seva din care Căpeteniile văzduhului își extrag puterea. Astfel, imaginea Ierusalimului apostat ne trimite cu gândul la Biserica apostată.

Trebuie să observăm că Apocalipsa insistă pe relația dintre Curvă și Ierusalim. Ne aducem aminte în primul rând de celebrul pasaj din Apoc.11:8:

- Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața *cetății celei mari*, care în înțeles duhovnicesc, se cheamă Sodoma și Egipt, **unde a fost răstignit și Domnul lor.**

Ioan precizează cât se poate de clar că cetatea cea mare este locul unde a fost răstignit Domnul Isus. Or, acest loc a fost desigur Ierusalimul. Acest verset poate propune chiar ipoteza că Babilonul este chiar Ierusalimul. Dar este Ierusalimul ca și locație fizică sau ca și corespondent spiritual? Cetatea cea mare este în înțeles fizic sau în înțeles duhovnicesc? Dacă este Ierusalimul în înțeles duhovnicesc, atunci ea reprezintă imaginea poporului lui Dumnezeu apostat care Își răstignește propriul Mântuitor. De aici ipoteza că Babilonul din Apocalipsa poate fi chiar instituția Bisericii apostate. Desigur în lumina relației dintre Ierusalimul antic și Babilonul antic este legitimă și ipoteza că Babilonul din Apocalipsa NU este în sine Biserica apostată, dar este Monstrul adus pe scena istoriei de către Biserica apostată.

Mai sunt câteva versete care insistă pe o posibilă asemănare între curvă și femeia din Apoc.11, adică Israel. În Apoc.11 femeia este hrănită ÎN PUSTIE. În Apoc.17 Curva este în PUSTIE. În Apoc.11 balaurul nu poate face rău femeii în cele 42 de luni. În Apoc.17-18 descoperim că fiara răpune Babilonul la *sfârșitul* celor 42 de luni. La aceste asemănări se adaugă cuvintele spuse de Isus despre Iudei în primele 3 capitole. Sinagoga Iudeilor este numită o sinagogă a Satanei și ei sunt cei care prigonesc pe creștini (vezi 2:9 și 3:9). În același timp scaunul de domnie al Satanei este la Pergam acolo a fost omorât Antipa, martorul credincios al Domnului. Se pare că Antipa e martirizat de puterea romană. În primul secol primele prigoane sunt inițiate de Iudei, de asemenea ei sunt cei care instigă pe romani să prigonească pe creștini. Desigur, apoi romanii vor iniția prigoane și din proprie inițiativă împotriva creștinilor. Dar să ne aducem aminte că Isus a fost răstignit nu în Ierusalim, ci în afara lui. Iată de ce expresia unde a fost răstignit și Domnul lor ar putea urma înțelesul duhovnicesc și nu cel fizic. Și Isus a fost răstignit de Iudei prin mâna Romanilor. Iată o relație între Israel și Romani, între Ierusalim și Roma. În cele din urmă în secolul întâi Israel era încă poporul lui Dumnezeu. Legământul e rupt oficial de-abia în 70. Are loc o perioadă de tranziție de 40 de ani pentru schimbarea definitivă a legământelor. De-abia după învierea lui Isus, începe perioada Noului Legământ, și de-abia după dărâmarea Templului putem vorbi despre o anulare definitivă a Vechiului Legământ. Deci în secolul întâi, în lumea spirituală Israel are în un rol important. El mai joacă pentru o vreme rolul de popor al lui Dumnezeu apostat și deci, neascultarea lui alimentează încă puterea Căpeteniilor din văzduh. Am putea spune că Roma antică poate fi Noul Babilon creat de Ierusalimul apostat. Într-adevăr sunt asemănări mari între relația dintre Ierusalimul lui Manase și Babilonul antic și Ierusalimul din sec.1 și Roma. Cetatea Ierusalimului din sec. 1 este la fel de apostată ca în perioada lui Manase. Roma și nu Israel este Cap în acea zonă din pricina neascultării lui Israel, care nu e Capul națiunilor ci sub robia Romei. Și Ierusalimul se răscoală repetat față de Roma și Roma este cea care asemeni Babilonului din vremea lui Zedechia distruge Ierusalimul și Templul

și împrăștie rămășița evreilor în tot Imperiul. Aceste observații devin și mai semnificative dacă aducem în discuție asemănările izbitoare între Roma antică și Babilonul din Apocalipsa 17, asemănări mult discutate de unii exegeți. Deci întrebarea nu este dacă din perspectiva sec.1 Babilonul este Ierusalimul SAU Roma. Căci ar putea fi Roma prin apostazia Ierusalimului. Desigur Roma distruge Ierusalimul, și Roma nu e distrusă de Imperiul Roman, ci de triburile barbare mult mai târziu în istorie. Dar poate tocmai aceasta este taina Babilonului din Apoc.17. Poate este o imagine în care perspectiva spirituală primează. Ar putea fi imaginea Romei care își extrage puterea din apostazia Ierusalimului. În cele din urmă Biserica a moștenit un context spiritual determinat de neascultarea lui Israel. Și până în anul 70 Iudeii au reprezentat și în plan fizic, și în plan teologic, și în plan spiritual, principalul obstacol împotriva răspândirii Evangheliei. Iată ce ne spune Pavel în 1 Tes.2:14-16:

14. Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Hristos Isus, în Iudeea; pentru că și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele pe care le-au suferit ele din partea iudeilor.

15. Iudeii aceștia au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor,

16. căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel ei totdeauna pun vârf păcatelor lor. Dar, la urmă, i-a ajuns mânia lui Dumnezeu!

A fost un jug greu pentru creștinism. Dar în anul 70 a fost îndepărtat. Cartea Fapte se încheie cum Pavel a ajuns în sfârșit la Roma, Capitala Imperiului vestind Evanghelia oamenilor din tot Imperiul Roman. După puțin timp Ierusalimul avea să cadă. Jugul greu al moștenirii Israelului apostat avea să fie îndepărtat. Calea către ducerea Evangheliei la marginea pământului părea deschisă... Dar ce s-a întâmplat? Biserica a trebuit să se confrunte cu Căpeteniile văzduhului generate de apostazia lui Israel. Dumnezeu e drept. Nu se putea ocoli această confruntare. Biserica a trebuit să poarte moștenirea grea a Iudaismului, după cum fiecare generație de creștini poartă moștenirea spirituală a înaintașilor lor. Dar ce s-a întâmplat după anul 70? Biserica are șansa unui nou început. Dacă vreți, este ca Iuda la finalul domniei lui Iosia când jugul asirian este în sfârșit îndepărtat! E șansa unui nou început! Dar după îndepărtarea jugului asirian a apărut unul și mai greu. Să fi repetat Biserica această istorie tristă? Să fi devenit ea în locul lui Israel poporul Domnului dual care a creat alți monștri istorici, care a chemat din adânc alte Căpetenii demonice care au blocat ducerea Evangheliei la toate popoarele? Oare cum arată moștenirea pe care ne-a lăsat-o Biserica după 2000 de ani de istorie? Oare ne-am născut și noi într-un fel de robie babiloniană? Oare relația Ierusalim-Babilon, Ierusalim-Roma devine paradigma pentru relația dintre Biserica apostată și Babilonul Apocalipsei?

Să revenim la finalul luminos al cărții Țefania. Este un contrast izbitor între începutul cărții și finalul ei. De unde această schimbare? Cum e posibil ca Ziua nimicirii totale să devină o zi a curățirii pământului pentru ca cei neprihăniți să îl poată locui fără a păcătui și fără a mai fi

tulburați de nimeni? Secretul schimbării perspectivei se ascunde în rămășița din 2:1-3. Această rămășiță face posibil acest sfârșit glorios și această rămășiță devine parte din acest sfârșit glorios. Prin credințioșia ei, promisiunile mesianice se pot împlini. Sămânța promisă este adusă în istorie, și ea zdrobește capul șarpelui, răscumpărând și proslăvind la final de istorie pe toți cei ce cred în El. Cei ce cred în El sunt mai întâi dintre neamuri (vezi 3:9-10) și apoi din Israel (3:11-20). Această ordine și această idee se regăsește și în Amos 9:11-12 care este citat de Iacov în Fapte 15 la Conciliul de la Ierusalim:

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul și a zis: „Fraților, ascultați-mă!
14. Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor care să-I poarte Numele.
15. Și cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris:
16. „După aceea Mă voi întoarce și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărâmăturile și-l voi înălța din nou:
17. pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, **ca și toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu,**
18. zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.”
19. De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutatea acelorora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu;
20. ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge.
21. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat.”

(Fapte 15:13-21)

Domnul insistă pe acest final glorios al istoriei. Domnul privește cu mare bucurie și plăcere către acest final. În cele din urmă toată truda Sa imensă din istorie are în vedere acest final. Domnul se lasă obosit și întristat în fiecare zi de miliardele de păcate făcute de noi. Domnul lasă mii de ani manifestarea răului și a suferinței în istorie. Domnul L-a adus în istorie pe Mesia care a fost făcut păcat pentru noi. Truda sa este incomensurabilă. Îndelunga Sa răbdare e pusă la încercare. Mărețul Dumnezeu este obosit și ostenit de păcatele noastre urâcioase. De ce atâta trudă? De ce atâta cheltuială? Din pricina FINALULUI. Iată răspunsul. Iată de ce în momentele cele mai grele de oboseală, întristare, deznădejde din pricina păcatelor noastre, Dumnezeu privește țintă către FINAL. Privește către ziua finală de odihnă, când RĂUL va fi eradicat de pe pământ și din poporul Lui, când pe pământ nu va mai fi suferință, rău, păcat,

ispită, amenințare. Când toți cei ce au crezut vor învia pentru a sluji într-un gând numai Domnului. El privește către BUCURIA finală a rămășiței, către slava în care va fi îmbrăcată și prinde putere să continue planul, să mai rabde o zi răul și suferința de pe pământ. Oare putem să ne imaginăm ce este în inima unui Dumnezeu sfânt și iubitor atunci când vede pe pământ atâtea păcate și atâta suferință? Oare putem să simțim puțin din povara de pe inima Celui Îmbătrânit de zile? Și El vede TOTUL. Nici un păcat nu este ascuns de privirea Lui. Și El vede păcatul în toată urâciunea și profunzimea sa. Vede cum Vrăjmașul Său în fiecare zi amăgește și chinuie făpturile mâinilor Sale. Ne amintim de celebrul pasaj din Osea în care se vede cel mai bine faptul că Domnul Se încurajează pe Sine privind la FINALUL istoriei:

1. „Când era tânăr Israel, îl iubeam și am chemat pe fiul Meu din Egipt.
2. Dar cu cât prorocii îi chemau, cu atât ei se depărtau: au adus jertfe Baalilor și tămâie chipurilor idolești.
3. Și totuși Eu am învățat pe Efraim să meargă și l-am ridicat în brațe; dar n-au văzut că Eu îi vindecam.
4. I-am tras cu legături omenești, cu funii de dragoste, am fost pentru ei ca cel ce le ridică jugul de lângă gură. M-am aplecat spre ei și le-am dat de mâncare.
5. Nu se vor mai întoarce în țara Egiptului; dar asirianul va fi împăratul lor, pentru că n-au voit să se întorcă la Mine.
6. Sabia va năvăli peste cetățile lor, va nimici, va mânca pe sprijinitorii lor, din pricina planurilor pe care le-au făcut.
7. Poporul Meu este pornit să se depărteze de Mine; și dacă sunt chemați înapoi la Cel Preaînalt, niciunul din ei nu caută să se ridice.
- 8. Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau, Israele? Cum să-ți fac ca Admei? Cum să te fac ca Țeboimul? Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!**
9. *Nu voi lucra după mânia Mea aprinsă, nu voi mai nimici pe Efraim; căci Eu sunt Dumnezeu, nu un om. Eu sunt Sfântul în mijlocul tău și nu voi veni să prăpădesc.*
10. *Ei vor urma pe Domnul, ca pe un leu care va răcni; căci El însuși va răcni, și copiii vor alerga tremurând de la apus.*
11. *Vor alerga tremurând din Egipt, ca o pasăre, și din țara Asiriei, ca o porumbiță. Și-i voi face să locuiască în casele lor, zice Domnul.*

În primele 7 versete este descrisă necredințioșia lui Israel care cheamă judecata Sa. În v.8 apare frământarea din inima Domnului în fața acestui tablou. Din pricina păcatului El trebuie să-

și nimicească propriul popor. Dar este un Domn al Mântuirii, al Vieții și nu al nimicirii. El l-a creat și l-a ales pe Israel pentru a-l mântui și nu pentru a-l pedepsi! Și inima Domnului Se zbate în fața acestui tablou. Și apoi din v.9 DEODATĂ glisează către ziua finală, când rămășița va fi mântuită și proslăvită.

Aceeași glisare neașteptată, bruscă, de la imaginea zilei judecării poporului Domnului (3:8) la imaginea mântuirii finale a rămășiței (3:9-20), o găsim și la Țefania. Domnul nu a creat lumea pentru a fi nimicită, ci pentru a o mântui. Dar din pricina păcatului pedeapsa e INEVITABILĂ. Domnul va nimici lumea pe care a creat-o. Acest final este unul trist pentru Domnul vieții, pentru Domnul care Se numește pe Sine Domnul Mântuirii chiar și în ziua judecării (vezi Isaia 63:1-6). Acest final este în cele din urmă o înfrângere a Creatorului. Pământul nu e plin de slava Lui, ci din pricina păcatului, Domnul trebuie să-și nimicească propria creație. Vrajmașul, diavolul se bucură, triumfă. Dar nu acesta e finalul. Finalul este altul. Pământul va fi plin de slava Domnului, de rămășița Sa mântuită și răscumpărată. Astfel judecata devine doar o curățire necesară pentru ca acest final glorios să se realizeze. Judecata nu este actul final, ci MÂNTUIREA. Judecata devine un act al mântuirii. Finalul istoriei, pentru a reflecta chipul Creatorului, nu poate fi decât unul MÂNTUITOR, dătător de viață.

Imaginile din Țefania 3:9-20, sunt superbe. În ziua aceea:

- Neamurile vor sluji DOAR Domnului.
- Israel nu va mai săvârși nelegiuire, ci va trăi doar în neprihănire.
- Israel trebuie să strige de BUCURIRE căci Domnul a abătut de la el toate pedepsele și pe toți vrăjmașii. Nimeni nu-l va mai putea tulbura, ispiti, amenința.
- Israel nu mai trebuie să SE TEAMĂ de NIMIC, căci Domnul va fi în mijlocul lui.
- Domnul Însuși SE VA BUCURA nespus pentru Israel.
- Domnul va STRÂNGE pe toți cei risipiți din Israel și de ocară dintre popoare și-i va face o pricină de slavă și de laudă printre toate neamurile!

Citind aceste versete rostite de Dumnezeu Însuși simțim bucuria din inima Sa, speranța din inima Sa, și dorința ca acea zi să fie adusă în istorie. Cel mai emoționat este desigur v.17:

- Domnul Dumnezeu tău este în mijlocul tău ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.

Este absolut de necrezut. Domnul nu Se bucură pentru El că odihna Sa a început, că oboseala adusă de păcat s-a sfârșit. Ci Domnul Se bucură pentru poporul Lui. Că în sfârșit poporul este mântuit pe deplin, departe de orice pedeapsă, de orice suferință, de orice păcat, de

orice ispită, de orice amenințare, de orice vrăjmaș, de orice pericol. Că în sfârșit poporul Său e eliberat de chingile diavolului, de firea pământescă, de trauma păcatului. Că în sfârșit este în trupuri de slavă și înfăptuiește doar binele, iubind în chip desăvârșit. Că poate vedea în sfârșit necurmat Fața Lui și se poate bucura deplin în Domnul. Că teama nu își mai găsește loc în inima noastră. Că vechile suferințe sunt uitate. Că vechile păcate, regrete sunt uitate. Că nu mai trebuie să roșim și să ne umilim din pricina păcatului. Că nu mai avem parte de pedepsele sale vindecătoare. Ci avem parte doar de mângâierea și frumusețea Feței sale. Da, Domnul Se bucură nu pentru Sine, ci în primul rând pentru noi. Și se bucura cu MARE bucurie. Acum dacă mărețul și Infinitul Dumnezeu Se bucură din TOATĂ inima Sa și cu MARE bucurie, cât de mare trebuie să fie acea bucurie? Dacă Însuși Infinitul Creator numește MARE acea BUCURIE, cât de MARE trebuie să fie ea? Va fi atât de mare încât Domnul Însuși va TĂCEA în iubirea Sa față de noi. Să te bucuri atât de mult pentru cel care-l iubești încât să TACI. Cartea Țefania începe cu un îndemn solemn la TĂCERE înaintea zilei Domnului (1:7). Oamenii sunt îndemnați să TACĂ înaintea zilei judecății. Dar cartea se încheie cu TĂCEREA LUI Dumnezeu. Dar nu e tăcerea lui Dumnezeu înaintea judecății, ci înaintea MĂNTUIIRII poporului Său. Cuvintele dispar de pe buzele noastre când EMOȚIA ne copleșește, când e prea frumos ca să fie adevărat, când nu ne mai găsim cuvintele, când emoția fericirii e atât de intensă încât ne paralizează vorbirea. Nu putem decât să privim la splendoarea mântuirii și să plângem de bucurie. Domnul încearcă să ne explice cât de mare va fi bucuria Sa PENTRU NOI în acea zi când va vedea mântuirea și fericirea noastră deplină în El. Va fi atât de mare încât Domnul Însuși nu-și va mai găsi cuvintele, încât nu va mai putea rosti ceva. Ci doar va privi spre bucuria noastră plângând de fericire. Da, LOGOSUL va tăcea! Imginea mântuirii noastre finale va fi atât de frumoasă încât LOGOSUL ÎNSUȘI, Cel care a creat pământul prin al Său cuvânt, va tăcea. Ultima parte a versetului întărește ce am evidențiat până acum: NU VA MAI PUTEA DE VESELIE pentru tine. Este construită din nou o paralelă cu ce trăiește ființa noastră. Noi trăim momente de bucurie intensă când nu ne mai găsim cuvintele. Nu ne mai găsim cuvintele CĂCI suntem COPLEȘIȚI de emoție. Or Domnul vrea să ne explice că o astfel de trăire îl va încerca și pe El în acea zi. Noi oamenii suntem limitați și putem curpinde în noi doar anumite emoții, și doar anumite bucurii. Nu putem suporta o bucurie sau emoție care depășește anumite limite. De aceea, putem fi copleșiți de emoție, putem fi încercați de o bucurie care ne testează limitele ființei noastre de a ne bucura, de aceea NU MAI PUTEAM de bucurie. Dar Domnul este INFINIT, fără limite. Oare ce fel de bucurie trebuie să experimenteze El, ca El să poate fi COPLEȘIT de emoție, să nu mai poată de acea bucurie, să nu mai poată spune nimic? Desigur de o bucurie INFINITĂ care să atingă marginile de neatins ale ființei Sale fără sfârșit. Domnul ne vorbește despre oboseala Sa din istorie, și nu ascunde truda inimii Sale (vezi Isaia 43:24). Dar când ne revelează ziua finală ne vorbește de bucuria Sa pentru noi și nu pentru Sine. Oare cât de mult trebuie să ne iubească Domnul ca în acea zi să fie COPLEȘIT de bucurie? Desigur bucuria Sa izvorăște din iubirea Sa care trebuie să fie măcar la fel de mare cu acea bucurie. Dacă bucuria este eternă, iubirea este și ea măcar eternă. *Te iubesc cu o iubire veșnică!* spune în Ieremia Domnul nostru.

Privim și noi către acea zi. Și vedem bucuria noastră și fericirea noastră. Și e atât de mare încât Domnul Însuși nu mai poate de bucurie pentru bucuria noastră. Dar noi suntem după chipul Său, suntem în relație cu El, suntem Mireasa Sa, os din oasele Lui și carne din carnea Sa. În acea zi, noi ce vom face? Ba mai mult, când privim acum spre acea zi, ce vedem? Bucuria și fericirea noastră, faptul că în sfârșit nu va mai fi suferință și păcat în noi? Desigur vedem și aceste lucruri și sunt extrem de importante. Dar precum Domnul nostru, noi nu mai suntem centrați pe noi înșine, ci pe Celălalt din relație. La fel ca Domnul nostru ne gândim MAI ÎNTÂI la CELĂLALT... și de aceea când privim la acea zi nu bucuria noastră este punctul maxim de atracție, ci bucuria Domnului. Și dacă așa ne-a descris El nouă acea zi, iată cum îi putem descrie noi Lui acea zi:

În ziua aceea, Domnul nostru drag, pământul va fi plin de slava Ta și de neprihănire. Nu va mai fi nimeni care să întristeze inima Ta prin păcat sau minciună. Îți vom sluji doar Ție într-un gând și inima Ta nu va mai fi obosită de păcatele noastre. Nu va mai fi suferință sau rău care să-Ți tulbure inima, nimeni nu Te va mai înșela, și nimeni nu va mai lua în deșert Numele Tău. Da, în ziua aceea nu va mai fi nimeni care să te tulbure, și nici un vrăjmaș de al Tău care să lovească în planurile Tale sau în slava Ta. Doar Numele Tău va fi înălțat pe tot pământul. În sfârșit Te vei putea odihni pe deplin! În ziua aceea, poporul Tău va fi înaintea Ta, ca o mireasă care poate ajuta. Se va bucura de Tine cu mare bucurie, va tăcea în iubirea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru Tine. Va privi spre odihna Ta, spre bucuria Ta, spre pacea Ta, și va fi copleșit de bucurie. Nu-și va mai găsi cuvintele, și nu va mai putea de bucurie, când va vedea pe chipul Tău doar zâmbet, când nici o umbră de tristețe sau oboseală nu va mai fi pe chipul Tău. Așteptăm acea zi, pentru Tine, și de dragul Tău. Da, Te iubim pentru că Tu ne-ai iubit întâi. Nu putem schimba lucrul acesta, nici nu trebuie. Dar te iubim cu iubirea care vine de la Tine, Te iubim cu aceeași iubire veșnică. Pentru că ne-ai iubit întâi și ne-ai dăruit dragostea Ta, în inima noastră nu putem gândi decât așa: Mai întâi, TU!